

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha Loto Oynayın 5000 Liraya Kadar Kazanın

Akhaha

Istanbul Belediye Başkanı Atabey,
«et yemeyin» dedi.

YAZISIZ



MİLYON PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
31 Aralık
akşamına
kadar
Türkiye
İş Bankasında
toplayınız.

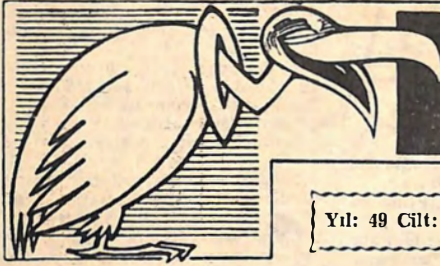


TÜRKİYE



İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir



AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 39 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Eylül 1971 * Fiyatı: 150 Krş.

Boş Gürültü!

BİZDE âdettir: Boşanmalar gürültülü ve suçlamalı olur. Çoğu kere kadınla erkek birbirlerine akıl almaz kötülükler yüklemeye, küçüklük ve bayağılıklar buluşturmaya çalışırlar.

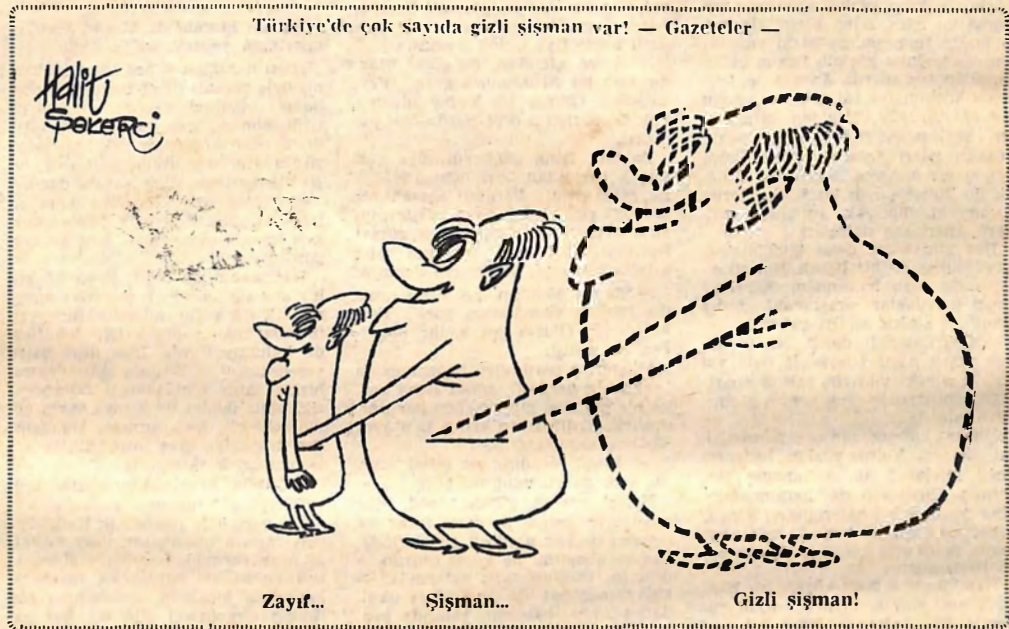
Durumun etkisiyle bu davranışa sürüklenen o iki kişi, tutumlarının kendilerini de suçlayıcı niteliği olduğunu farketmezler pek. Çünkü o kadar ağır kınamaları dinleyen kimse —eğer azıcık kafası işliyorsa— ister istemez içinden şu soruyu geçirecektir:

— Madem ki eski eşin iddia ettiğin kadar aşağılık bir insandın, böyle bir kişiyle sen nasıl evlendin, uzun ya da kısa bir süre onunla nasıl yaşadın?

Dinleyicilerin akıllıları, taraflardan hangisinin haklı olduğunu uzun boylu düşünmez; gerçeğin çoğu kere bambaşka bir yönde aranması gerektiğini bilirler. Zira insanlar evlenme gibi boşanmayı da kendi iradeleriyle kararlaştırdıklarına inanabilmeyi ne kadar isterlerse istesinler, aslında o kadar hür ve bağımsız değildirlir:

Evlenmeyi de, boşanmayı da, insanların birbirlerine karşı bütün davranışlarını da toplumun durumu ve çevrenin şartları büyük çapta etkiler.

Bu «bütün davranışlar» içinde ekonomik ve politik olaylar da vardır.



İstanbul Gümrükleri eski Başmüdürü ile Gümrük Bakanı arasında patlak veren dramatik tartışmayı bunun son ve pek açık bir örneği olarak ele alabiliriz.

Bu iki yüksek görevli zat arasındaki tartışma ve karşılıklı suçlamalar tam bir «kirli çamaşır dökme» yarışı halinde vatan-daşların hayretle açılmış gözleri önüne sergilenmektedir.

Tarafların iddiaları genellikle kişiseldir:

Onlara bakarsanız, gümrüklerdeki terslik ve yolsuzluklar suçladıkları kişinin kötü davranışlarının sonucudur.

Kadın rolüne çıkmaya hiç hevesimiz bulunmadığı için kimin sözlerindeki gerçek payının daha büyük olduğunu kestirmeye kalkışmayacağız.

Ancak şu kadarının kesinlikle belli olduğunu söyleyebiliriz:

En yetkili iki ağzın açıklamalarındaki ortak nokta gümrüklerin

aksadıdır; bu ise bilinenin ilâ nından başka bir şey değildir.

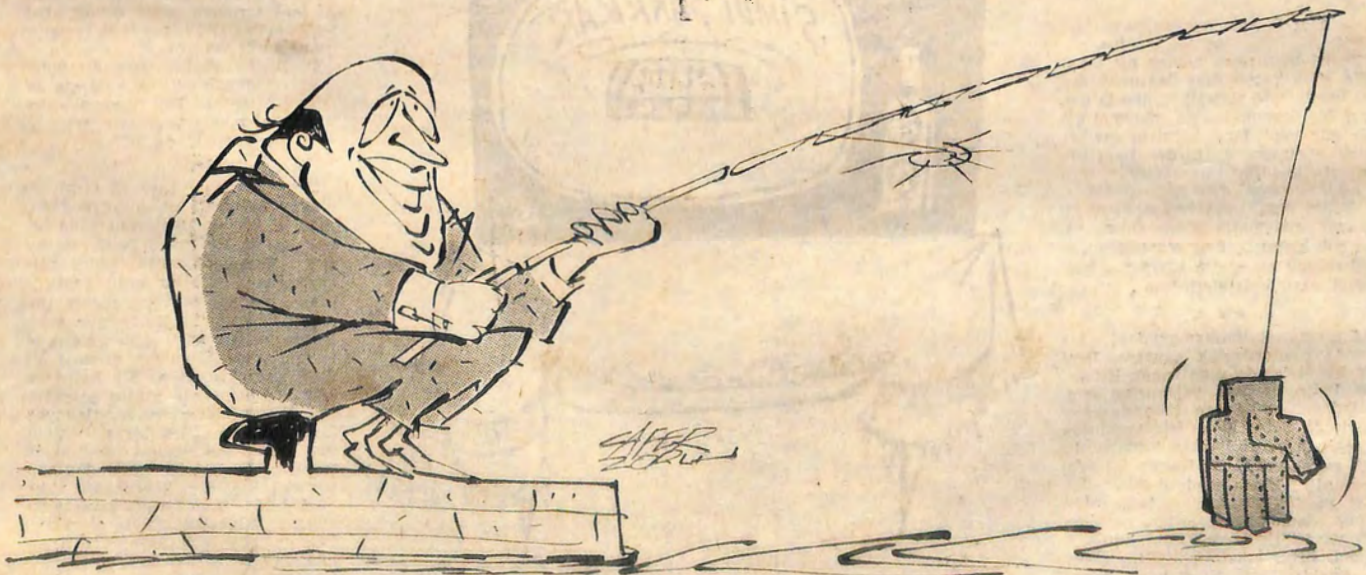
Peki, niçin aksıyor gümrükler? Eski Başmüdürün falanca davranışı yahut Bakanın filanca tutumu yüzünden mi?

Bunu iddia etmek sebeple sonucu karıştırmak olur.

Toplumumuzu düzeltmezsek gümrükler de aksar, başka her şey de.

Onu başarınca kadar boşuna çekişmeyelim birbirimizle.

AKBABA



— Demirel Yalova'da balık tuttu. —

YİRMİ Yıl SONRA

Aziz Nesin

SİMDİKİ apartmanımızın yerinde eskiden, geniş bahçe içindeki ikibuçuk katlı köşkümüz vardı. Küçüküm ama, babamın, köşkün onarılması, boyanması için çok para gittiğinden sık sık yakındığını çok iyi hatırlıyorum. Babam, köşkün yıkılıp yerine apartman yapılmasını ister, buna kesinlikle karşı koyan haminneme baskı yapmak için de boyuna köşkün bakım giderlerinden söz ederdi. Annem de, kocaka köşkün temizliğinin zorluğunu söyler dururdu. Eskiden hizmetçiler, beslemeler, evlatlıklar vardı, köşkün işleri kolaydı. Oysa şimdi her iş bir anneme bakıyordu. Üstelik de kullanışsız bu köşk. Nerde o şimdiki, düzayak, kullanışlı, modern apartman daireleri...

Her gün biraz daha küçülmekte, küçüldükçe de bir bebek gibi güzelleşmekte olan haminnem, kehribar rengi parmakları arasındaki sedf tesbihini sinirli sinirli çekerek: — Çok kalmadı, dendi, ben öldükten sonra nasıl istersizleyle yapın. O zaman yaktırır, yerine apartman yaptırırınız. Tek benim gözünüz görmesin de...

Herkes haminneme çok benzediğini söylerdi. Yalnız yüzüm, bedenim değil, huylarım da haminneme benzemiş. Huyumun da haminneminine benzediğini öğrendikten sonra, o her ne yaparsa ben de öyle yapmaya, onun gibi konuşup davranmaya başlamıştım.

Haminnem o koca köşkte bir hapsi sık sesi duysa, hemen «Çok yaşa!» diye bağırdı. Buna öylesine meraklıydı ki, «çok yaşa!» diye bilmesin için, aman birisi hapsi sık diye kollar dururdu. Kimi zaman dışarda hapsi sıkı andırın bir gürlüğü duysa birden «Çok yaşa!» diye bağırdı. Haminnemin her şeyini taklit ettiğim için ben de onunla birlikte «Çok yaşa!» diye bağırdım. En büyük eğlencelerimizden biri de, hangimizin daha önce «Çok yaşa!» diyeceğiydi. Haminnemle aramızda yarış vardı. Evimizde birisi hapsi sıkı mayagörsün, haminneme torun, ikimiz birden bağırdık:

— Çok yaşa!... Haminnemle beni bundan daha çok eğlendiren bişey de, ikimizden birinin hapsi sıkımasıydı. Haminnem hapsi sıkı da ben:

— Çok yaşa haminneciğim. dedim mi, güle güle gözlerinden yaş gelerek:

— Sen de gör inşallah yavrum derdi.

Birisi hapsi sıkıca hemen bir tepki gibi «Çok yaşa!» diye bağırmak hayu bende öyle yerleşti ki, lisede çok sert bir öğretmen olan matematikçi bir gün beni derse kaldırıp zor bir soru sormuştu ki, birden hapsi sıkıca, ben kendimi tutamayıp:

— Çok yaşa! diye bağırmıştım.

Bütün sınıf kahkahadan kırılmıştı ama, matematik öğretmeni de bana çok kızmıştı. Alay etmediğini, alışkanlıkla bu sözün ağzından kaçtığını nasıl anlatabildim...

Babam, Sultanhamam'daki bir handa pardestiçilik yapardı. Beni de kendi işinde yetistirmek istiyordu. Palto, pardesti, yağmurluk yapımından, çok para kazanılacağını söylerdi. Yeter ki bu işin toptancısı olmalıydı insan. Babam, toptancı değil, perakendeci idi. Handa iki odası vardı. Birinde pardesti diker, diğtiği pardestileri toptanlara satardı, öbür odada da müşterilere perakende pardesti satardı. Onun bütün amacı, beni, kendi işinin toptancısı yapmaktır. Geniş bir atelyem olacaktı.

ti, onbeş, yirmi terzi bana çalışacaktı. Boy boy, paltolar, pardestiler, yağmurluklar yapılacak, ben de bunların toptan hem yapımcısı, hem satıcısı olacaktım. Oysa ben babamın işini hiç sevmiyordum. Bu işin en sevmediğim yanı da, pardesti almaya gelen her müşterinin sırtına pardesti giydirmek, sonra da o pardesti müşteriye uysun uymasın: — Aman efendim, ne güzel oturdu, tam da vücudunuza göre... Fevkalâde... Olursa bu kadar olur... Pek de yakıştı... diye pardestiyi övmekt.

Babam, işine alıştırsın diye çok küçük yaşından beri beni atelyesine götürürdü. Pardesti alacak bir müşteri geldi mi, hemen müşterinin sırtına pardestiyi giydirmek görevi benimdi. Başlardım, babamın bana ezberlettiği gibi, pardestiyi övmeye:

— Aman efendim, ne güzel oturdu, tam da vücudunuza göre... Fevkalâde... Olursa bu kadar olur... Pek de yakıştı...

Müşteri o pardestiyi beğenmez de başka bir pardesti, sonra daha başka bir pardesti giyerse, ben her pardestiyi giydirdikten sonra hep aynı sözleri tekrarlardım:

— Aman efendim, ne güzel oturdu, tam da vücudunuza göre...

Nefret ederek, günde yirmi, otuz müşteriye palto, pardesti tutar ve hepsine de her pardesti giydiğinde, «Aman efendim, ne güzel oturdu...» derdim. Okulun tatil aylarında, okul zamanında da akşamları okuldan çıkınca, babamın yanında çalışıp bu görevi yapardım. Pardesti tutmaya öylesine alışmıştım ki, her hangi bir yerde, tanımadığım bir adam pardesti üstünü giymeye kalksa, hemen ben koşar, elimde olmadan adamın pardesti üstünü tutardım. Sonra birden aklım başıma gelir, utanırdım ama, iş isten geçmiş olurdu. İnsan yıllar yılı başkalarına pardesti tutmaya alışmışsa, ne yapsa bu huyundan vazgeçemiyor.

Bir gece arkadaşlarla gittiğimiz bir içkil, şarkılı gazinoda içip eğlenirken, bir adamın vestiyere doğru gittiğini görünce, koşup da hemen vestiyerden aldığım pardestilerden birini giymesine için adama tutumu hiç unutamam. Ordaki herkes

şaşırmıştı. Pardestiyi tutuşuma değil, ondan sonraki sözlerime:

— Ne de güzel oturdu... Tam da vücudunuza göre...

Olaydan sonra arkadaşlarımın alayına dayanamayıp erkenden yanlarından ayrıldım.

Babam hastalandı. Köşkü yıktırıp apartman yaptıramadan öldü.

«Ben öldükten sonra nasıl istersiniz öyle yapın» diyen haminnem, babamın ölümünden sonra belleğini yitirdi, bunadı, ama yine de sevimliydi. Benden başkasını pek hatırlamıyordu. Her şeyi unutmuştu ama, birisi hapsi sıkıca «Çok yaşa!» demeyi hiç unutmamıştı. Hanginiz daha çabuk çok yaşa, diyeceğiz diye yarışırken onunla yine eskisi gibi gülüşüyorduk.

Haminnem de öldü. Koca köşkte bir ana-kız kaldı. İnşaatçılar anneme sık sık gelip, köşkümlüğün yerine apartman yapmak için tekliflerde bulunuyorlardı. Bize dört daire vereceklerdi. Birinde oturacaktık, birini satın borçlarımızı ödeyecektik, öbür ikisini de kiraya verip geçinecektik. Ama annem, kendisini kandıracağını diye inşaatçılarla anlaşmaktan korkuyordu.

Babamın ölümünden sonra, tıni. versiteye gidemedim.

Bir gün, öğle öncesiydi, Kadıköy'den vapura binmişim, lüks mevkiide oturuyordum. İstanbul'a gidecektim. Genellikle, taşıtlarda, yanımda, karşımda kimlerin oturduğuna hiç dikkat etmem. O gün de, her zamanki gibi, başım önümde kitap okuyordum ki... Birden tam kulağımın dibinde bir gümbürtü koştı:

— Hapsi sıkı...

Öyle bir yüksek perdeden hapsi sıkı ki, salonun bütün uğultusu birden kesiliverdi. Ben, nerde olduğumu kestiremedim, kendimi toparlamayadın, sanki haminnemle yarış ediyordum gibi:

— Çok yaşaaa! diye bağırdım.

Bağırmamla, hapsi sıkıca susturduğu salonda bir kahkahadır patladı, bütün yolcular gülmüyorlardı. Kıpır mızı olduğumu yüzüme basan ateşten anlıyordum. Ne yapacağımı şaşırdım. Yapılacak bişey de yoktu ya... Hapsi sıkıca delikanlı solumdaki

koltukta oturuyordu. O da gülümseyordu ama, utanmışlarım gülümsemesiyle... Ben de gülümsemeye çalıştım:

— Çok affedersiniz, dedim, elimde olmadan birden şey oldu da... Bende çocukluğumdan beri alışkanlıktır, birisi hapsi sıkıca... Sonra hepsini anlattım.

Babam, ne kadar isterse istesin, pardestiçilik yapmayacaktım. Liseyi bitirdikten sonra iki yıl öğrenimi ara verdim. Sonra Hukuk'a başladım. Ama Hukuk üçteyken babam ölünce, ister istemez, üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Babamın işine başladım. Onun istediği gibi toptancı olamadım, ama kendisi gibi pardesti perakendecisi olmuştum. Yine her müşteriye pardesti giydirdi, «Aman efendim, ne güzel oturdu...» deyip duruyordum.

Bir isim için bir sabah erkenden Kadıköy'e geçmiş, işimi bitirmiş, vapurla dönmüyordum. Nasıl olduysa vapurda birden hapsi sıkıca, yanımda oturan çok güzel bir kız, «Çok yaşa!» demez mi Pek şaşırmış... Genç kız utancından kıpkırmızı oldu. Sonra durumu açıkladı. Evlerinde her hapsi sıkıca, çok yaşa, demeye öyle alışmış ki, biri hapsi sıkıca mı, artık kendini tutamıyor, çok yaşa, diye bağıriyormuş.

Gülmez kız kısaca bunu anlatıp sustu. Oysa benim aklım hep ondaydı; bu kısa yolculuğun hiç bitmemesini diliyordum. Ama yirmi dakikalık vapur yolculuğu bitivermişti. Önce o kızın kalkmasını bekliyordum. Kalktı, askıya doğru uzandı, pardesti üstünü alacaktı ki, ben birden fırlayıp elinden pardesti üstünü kapınca sırtına geçirdim, sonra da her zamanki sözlerle başladım:

— Aman efendim, ne güzel oturdu, tam da vücudunuza göre... Fevkalâde... Olursa bu kadar olur... Pek de yakıştı...

Kendime geldim ama iş isten geçti. Genç kız da, beni duyanlar da kıkır kıkır gülmüyorlardı. Hiç o kadar utanmadığını hatırlamıyorum. Genç kıza:

— Affedersiniz, diye açıkladım, benimkisi de bir alışkanlık... Pardesti üstünü. Günde en az yirmi, otuz müşteriye böyle pardesti giydirdiğimden...

Kocamla işte böyle tanıştık. Evimizde erkek olmadıktan evlenmemi annem de istedi. İnşaatçılar, köşkümlüğe karşılık bize dört daire veriyorlardı. Oysa kocam pazarlığı yapınca altı daire aldı. Şimdi köşkümlüğün yerinde, altı daireli bizim olan onaltı dairelik bir apartman var. Altı dairemizden önce dördümlü, sonra da beşincisini sattık, kocam işi için sermaye yaptı. Şimdi artık perakendeci değil, pardesti ve palto toptancılığı yapıyor.

Özellikle akşam yemeklerinden sonra evimizde sık sık kocamla nası tanıştığımızı hiç bıkmadan hatırlar, kahkahalarla güleriz. Artık bu olayı dostlarımız da biliyor.

Hey gidi hey... Evleneli yirmi yıl olmuş. Göz açıp kapayınca kadar geçti yirmi yıl... Bu yirmi yılda her şey değişti. En çok değişen de karım... Yirmi yıl önceki kadın gitti, yerine bambaşka bir kadın geldi.

Ama ne yapayım ki, hiçbir şeyi değiştiremem, iki çocuğumuz var... Karım, neden, nasıl tanıştığımızı bile unutmuş görünüyor. Oysa o gülünç olayı hatırlasa, bir hatırlasa, öyle mutlu, öyle mutlu olacaktım ki... Hayır, hiçbir şey hatırlamıyor. Geçen akşam içtim biraz, neşelen dim, eski güzel günleri yaşamak isteği depreşti içimde... Yalandan hapsi sıkıca başladım. Karım hiç alırdı bile... Oysa bir «Çok yaşa» de yiverse, dünyalar benim olacaktı... İle de ona, çok yaşa, dedirmek için, yalandan üstüste hapsi sıkıca başladım. O zaman karım:



İstanbul televizyonu!

BOĞAZ'ın Anadolu kıyısında, deniz üstünde eski bir meyhaneydi. Hani şu, döşeme tahtaları arasından su dibindeki midye kabuklarının görüldüğü ve artık nesli tükenmek üzere olan gazinolardan.

İki kadeh rakı içip, İstanbul'u karşıdan seyretmek istiyordum. — Kavun, beyaz peynir, midye tava, dedim.

Tam garson ayrılırken de: — Bir de çiroz, diye ekledim. Genç garson, tuhaf tuhaf yüzü me baktı. Sonra da:

— Pekî beyim, diyerek gitti. Gitti ama, mutfağa değil de, patronun yanına gitti. Bir şeyler söyledi. Patron da ona bir şeyler sordu. Sonra ikisi birden, benden yana baktılar.

Patron, 55-60 yaşlarında, tipik bir akşamcıydı. Genç garson mutfağa yönelirken, o da yerinden kalkıp bana doğru geldi.

Yüzü bir tuhaftı adamın. Karşıma gelince, yüzündeki o acayip ifade ile sordu:

— Çiroz'u siz mi istediniz? — Evet, ben istedim, ne olmuş?

Patron, yüzündeki ifade değişmeden:

— Bana gençliğimi hatırlattınız, dedi.

Bu defa ben şaşırdım. Daha şaşkınlığım geçmemişti ki patron:

— İzin verirsiniz sizi kucaklayıp öpeyim, dedi.

— Allah Allah!... O da neden?.. — Çirozu hatırlayan kaç kişi kaldı ki?..

İki çirozcu sarılıp öpüştük. Sonra da patron, teklif beklemeden sandalyeyi çekip karşıma oturdu:

— Çocuk anlamamış, dedi. Siz, «çiroz» demisiniz, o: «siroz» anlamış. «Baba, delinin biri gelmiş, meze olarak siroz istiyor» dedi.

— Yok canım!... Demek çirozun ne olduğunu bilmiyor. — Nerden bilirsin zavallı?..

— Niye?.. — Bunlar 19-20 yaşında gençler. Çirozu hiç görmediler ki bilirler. Zaten eskilerden bile çirozu hatırlayabilen kaç kişi kaldı ki?..



ÇİROZ!

Derin bir göğüs geçirdi:

— Hey be!... dedi. Ne günlerdi?... Çiroz yerdik çiroz. Tanesi bir kuruştı. Sonra yüz para oldu. Derken beş kuruş. Yirmibeş kuruş olunca, «Memleket batıyor» dedik. «Kokmuş balık ölüsünün de tanesi yirmibeş kuruş olurmuymuş?» diye söyledik. Sonra elli kuruş oldu, bir lira oldu, derken ikibuçuk lira. Bir çiroz ikibuçuk lira. «Battı memleket» dedik. Ama batan memleket değil, çiroz oldu.

Meyhaneci çiroz gazelini bitirince sordum:

— Çiroz yok mu şimdi?.. Tuhaf tuhaf yüzüme baktı:

— Ne çirozu beyim, dedi. Uskumru yok ki, çiroz da olsun. Zaten uskumru olsa, ele geçiren onu çiroz mu yapar artık.

— Ha yahu! diye atıldım. Bir de uskumru balığı olacaktı?

Patron, birden gözleri yaşla dolarak tekrar boynuma atıldı. Hiçkırıklar arasında:

— Bak, uskumruyu da hatırlıyorsun. Bunları hatırlayabilen kaç kişi kaldı ki bu memlekette?

— İyi ama, uskumru neden yok?..

Patron, gözleri uzaklarda dalgın dalgın cevap verdi:

— Vallahi, kesin olarak kimse bilmiyor. Yalnız bilinen tek şey, memlekette demokrasi lâflarının başlamasıyla birlikte, uskumrunun da ortadan kaybolduğudur.

— Tuhaf doğrusu. Uskumru ile demokrasi arasında ne gibi bir ilişki olabilir?..

— Olmaması lâzım ama, gel gör ki, demokrasi lâfları ile birlikte de uskumru ortadan kaybolmuş. Bunda herkes birliktir.

— Öyleyse, memleketimizdeki

demokrasi tarihini yazanlar, ileride bu uskumru meselesini de aydınlatırlar her halde.

— Sanmam.

— Neden?

— Bana kahırsa, uskumrunun tarihini yazacak olanlar, asıl demokrasi meselesini aydınlatacaklar.

— Şu halde iş, demokrasi tarihçilerine değil de, uskumru tarihçilerine kalıyor.

— Evet.

— Bu suretle uskumru da Tarihi olmuş bulunuyor.

— İsmet Paşa gibi...

Bir an daldı. Sonra kendi kendine konuşurcasına:

— Biliyor musun, dedi. Hani param ve imlânım olsa, şu Boğaz'ın bir yerine bir anıt dikti.

— Ne anıtı?..

— Meçhul uskumru anıtı...

— Hiç uskumru çıkmıyor mu şimdi bu sularda?

— Mamut cinsinden bir fil çıkarsa, uskumru da çıkar.

— Eskiden bu şehrin sokaklarında, arabayla uskumru satarlardı.

— Şimdi, o sokakları satıyorlar.

Anlaşılan, çiroz yememize imkân ve ihtimal yoktu. «Bâri biraz balık yiyeyim» diye düşündüm.

— Biraz izmarit filân olsa, dedim.

— Yok.

— İstavrit?..

— Yok.

— Adısından bir kefal?..

— Daha erken olsaydı, belki bulabilirdik.

— Nasıl erken yâni?..

— Bankalar kapanmadan önce.

— Bankalar mı? Kefal balığı ile bankanın ne ilgisi var?..

— Komşulardan biri iki tane sıkı kefal yakalamış. Şimdi banka kasasında saklıyor.

— Yahu burası İstanbul be!..

— Evet.

— Üç tarafı deniz.

— Evet.

— Yine de balık yok.

— Dedik ya. Demokrasi lâfları ile birlikte...

Mehdi ZIT

— Sen galiba nezle olmuşsun... dedi.

Bir daha hapsirdim. O zaman da: — Aman üstüne doğru hapsir-ma! diye bağırdı.

Ben hapsirdiğe her şeyi söyledi de, ağzından bitek «Çok yaşa» sözü çıkmadı... İki çocuk var, ne yapabilirim ki... Hiç! *

Evleneli yirmi yıl olmuş... Ben bi-



lirim bu yirmi yılın nasıl geçtiğini, sanki bana yirmi yüzyılın gibi geliyor... Bitmek bilmiyor. Bitse, ne olacak sanki, iki çocuğumuz var... Artık hiç birşeyi değiştiremem ki... Bu yirmi yılda, kocamdaki değişiklik beni şaşırtıyor, alışamadım hiç ondaki değişikliğe.

Nerde o hemen koşup mantomu, pardesümü tutan adam? Hiç aldır-mıyor bile. Bir keresinde açık açık söyledim de, artık toptancılık yapı-yormuş da, eskisi gibi perakendeci-lik yapmıyormuş da, müşterilere artık giymeleri için pardesü tutmuyormuş da... Bu açıklamaları beni büs-bütün incitti. Ben ne diyordum, o ne anlatıyor... Hiç anlamıyoruz.

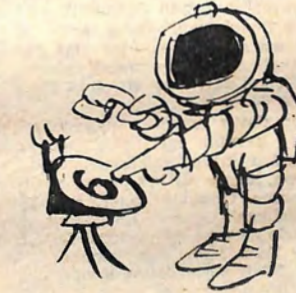
Özellikle, pardesümü tutsun da gi-yineyim diye durumlar yaratıyorum, hiç orali değil. Geçen gün vapurday-dık. O gün hiç de pardestilük hava değildi. Ama vapura binince olsun belki hatırlar diye, mahsustan par-desümü giymiştim. Vapur iskeleye yanaştı, yolcular inmeye başladı. Bekliyorum ki, kalksın da pardesti-mü tutsun...

— Hadi pardesünü giy artık, geç kahyozuz... demez mi!..

Ayağa kalktım, sendeledim, tutun-masam düşecektim...

Neyi değiştirebilirim artık... Hiç!.. İki çocuğumuz var.

Aziz NESİN





Eli taraklı ADAM

Muzaffer İzgü

HANI insanlar vardır, yaklaşırsınız yanına bir şey konuşacak. Sınız, adam hemen yapışır kravatınıza, orasını düzeltir, burasını düzeltir, sonra ceketinizin şurasına yapışan bir ip parçasını, orasına tutunan bir çöp parçasını alır, ondan sonra geçer yakanızı düzeltmeye. Yakanızın işi biter, bu kez ceketin uçlarından tutarak çeker, sanki prova yapan bir terzi gibi, üzerine nize oturtmaya çalışır...

İşte bunlar gibi, benim de tek titizliğim saçtır. Karşımda bir insanın saçını taramamış göreyim, yahut bir parça saçının gözünün önüne geldiğini göreyim, dünyada dayanmam. İllâki bu saç düzelse. Çok şükür bayanların hemen hemen hepsi saçlarını bir güzel tarayıp sokağa çıktıkları için başıma bu konu yüzünden şimdiye dek dert gelmemiştir, çünkü kadınların saçına el atmamışumdur. Ama zavallı bîzim hanım, sabahleyin yataktan kalkmaz tarağı elimde bulur.

— Yahu dur, önce bir elimi yüzümü yıkayayım!

Hiç durur muyum, başlarım hemen karımın saçlarını taramaya. Ardından kızlar kalkarlar yataklarımdan, hemen bu kez yapışırın onları. Onları biter, sıra gelir delikanlı oğluma. En çok da içlerinde nedense oğlum kız bu işe:

— Yahu baba, der, kendimi bildim bileli şöyle saçım başım dağıtık bir gezemedim şu evin içinde bel!

Oyle ki, bu «saçım başım dağıtık» sözüne bile tahammülüm yoktur. Çok kez pencereye geçer, sokak sa-

tıcılarının enselerine bakarım. Bak-tıkça da:

— Ay ay, aman Allah'ı, çekerim. Karım ve çocuklarım huyumu bil-dikleri için, bu ay ay aman'ın ar-dından, hemen bağırırlar:

— Yine kim geçti ensesi bozuk o-laraktan?...

— Yahu bırakın beni, koşup şu adamın saçına iki tarak atayım.

Karım başlar:

— Sen deli mi oldun canım, elin saçından sana ne?

Kızlarım kızlar:

— Bizi mahalleye rezil mi edecek-sin?

Oğlum söylenir:

— Bizim çektiğimiz yetmiyor, bir de sokaktan gelip geçenin başına mi belâ kesileceksin?...

Satıcı, sokağı dönünceye dek, ba-sımı pencereden uzatır uzatır, ah-larım, ohlarım ve poflarım...

Geçenlerde çoluk çocuk bir açık-hava sinemasına gittik... Daha fil-min başlamasına epeyce var. Öni-mizdeki sıra boş olduğu için, dua üstüne dua ediyorum:

«Aman Allahım, önümüzde şöyle sa-çı düzgün birini gönder» diye.

Filmin başlamasına beş dakika kala, bizim gibi iki kişi, iki de oğlu bulunan bir aile önümüze gelip o-turdular. Kızların da, annelerinin de, oğlanların da saçları mükemmel taranmış, ama babaları... Ah yâni ne vardı şu ensene iki tarak atıp gelseydin be birader!... Adamın, ka-lın ensesinin üzerine ayı postu gibi yayılan saçlardan bir tutamı yana doğru kaymış, adamın tam kulağı-nın dibine gelmişti. Çocuklar ve ka-rım huyumu bildikleri için, onlar da pür dikkat kesilmişler adamın ensesine bakıyorlardı.

— Gördün mü hanım başımıza geleni? dedim.

— Sakın ha, dedi karım.

— Ama görmüyor musun adamın saçını, yahu bir iki tane olsa ney.

se ne, bir tutam bel!...

Kızın biri hemen yapıştı elime:

— Sakın ha babacığım!...

Oğlan yapıştı öteki elime:

— Rezil etme ha bizi babacığım.

Nasıl tutmaya çalışıyorum kendi-mi, hani, çok susamış bir insanın, buzlu su bardağını önüne koyarsı-nız da, sonra ellerine yapışsınız, aynen onun gibi... Kafamı, bu kalın enseyi görmemek için yana çeviri-yorum, ama imkânı yok, kafam bi-raz sonra, sanki yayılmış gibi dö-nüyor ve gözlerim gidip adamın ku-lağının altına düşmüş bir tutam sa-çı buluyorum... Tarak elimde, sıkıyo-rum tarağı, bir taraftan Tanrıya ya-lıvarıyorum, olmuyor...

«Şu saç bak be şu saç, insan şöyle bir tarak atmadan nasıl yı-kar sokağa?»

Mırıldanıyorum kendi kendime.

Oğlum ve kızlarım daha çok yapı-şıyorlar elime... Arada bir:

— Yapma baba! diyorlar.

Hay Allah, film başlasa bile, ben doğru dürüst seyredelemem ki, bu ense, bu saç karşımda olduktan son-ra. Karım:

— İstersen yerimizi değiştirelim seninle? dedi.

— Niye?

— Canım aksilik işte, tam ada-mın arkasındasın...

— Daha iyi ya, taraması kolay o-lur...

— Sakın!...

Bu arada film başladı. Ama ço-cuklar hâlâ ellerimi bırakmıyorlar. Yazılar bitti, film başladı. Başladı ama, benim hiç perdeye baktığım var mı ki? Sanki, adamın ensesi, si-nemanın perdesi büyüklüğünde ol-muş, karşımda duruyor. Karım:

— Ay, çok heyecanlı galiba film? diyor.

Cevap bile vermiyorum. Benim gözlerim ensedeki bir tutam saçta.

Adam da inadına filmin bazı sahne-lerinde kah kah kah diye gülmüyor

mu, o güldükçe de, kulağının altın-daki bir tutam saç, hop hop oyna-mıyor mu, eh gel de dayan artık... O serinlikte terlemeye başladım. Na-sıl oldu bilinmez, bir ara çocuklar filme dalarak elimi bıraktılar... Si-kıyorum boyuna elimdeki tarağı. İn-sanlar neden böyledir bilmem ki, ne var yâni şimdi, adamı dürttüversem:

— Kardeşim, desem, ensenizde bir tutam saç kulağınızın altına gelmiş, izin verirsiniz bir tarak atıp düzel-teyim?...

Cevap hazır! hemen:

— Siz kendi işinize bakın, saç da benim, ense de benim, keyif de be-nim...

Ulan pekiyi sap da senin, samarı-lık da senin amma, biz n'olacağız, oturup burada film mi seyredece-giz, yoksa işkence mi çekeceğiz?... Tutamıyorum artık kendimi... Ya-vaş yavaş elimi oynatmaya başla-dım, ileri doğru uzatırken oğlan ya-kalayiverdi:

— Ne yapıyorsun baba? dedi.

— Oğlum bırak!

— Yapma baba!

— Bak sana bırak diyorum!

Ne yapınlar, küçük kızım hemen çömeliverdi ayağımın ucuna:

— Tara babacığım benimkini, de-di.

Evet, taramazsam öleceğim... Ada-mın ense köküne baka baka kızı-mın saçını taradım. O kalktı, oğ-lan çıktı yere, bir güzel onunkindi de taradım. Amma o saç tutamı yi-ne orada, yine adamın kulağının al-tında. Güldükçe de hop hop oynu-yor... Hani, şöyle adamın ensesine esası bir yumruk indirip:

— Ulan sen benim başıma belâ mı geldin buraya? demek de var ama, o zaman işin yoksa karakollar-da sürün dur...

Başladım bu kez sinirden kendi saçlarımı taramaya. Etraftan, bil-hassa arkamızdan söylenenler olu-yor:

— Yeni gördük sinemada da böy-je uzun boylu saç taranmasını...

— Manyak mı nee?

— Ulan kafasındaki üç tel saçı belki bir saatte tanyor, yuf bel!...

Önümdeki bunların hiçbirinden haberi yok ki. Ha ha ha gültüyor, hop hop hop saçını oynatıyor... De-li olacağım vallahi:

— Yahu hanım, hadi vazgeçtim tarakta değil, şöyle parmağımın u-cuyla düzeltiyim.

— Canım sana nesi, adam sinirli-nin biridir, bakersın burada kavga-ya tutuşur.

— Pekiyi söyleyeyim, kendisi dü-zeltiversin.

— Allah Allah, sana nesi canım...

— Bana nesi var mı yahu? Madem öyle, kalkın gidelim...

Bu kez kızlar:

— Aa aa, bu film hiç bırakılır gi-dilir mi baba? diye başladı.

Ya sabır!... Ya sabır!...

Film ara verdi... Tih yahu, film oynarken daha iyiyimş be, ben iyi görmemişim. meğer ensesinin öbür tarafında da bir tutam saç havaya kalkmışmış... Yo vallahi dayanıla-cak gibi değil... Hani bağırasım ge-liyor:

— Bre herif, kalk git bari gazoz mazoz al çocuklarına, kurtulalım şu ensenden!...

Nerdeee, adam filmin bir sahnesi-ni söylüyor, hah hah hah diye gültü-yor, sanki bana inadına, saçını iki taraftan hop hop hop diye zıplatı-yor... Baktım olmayacak. karıma:

— Bâri ben kalkayım, dedim.

— Canım nereye. otur işte...

Bağırışım:

— Enseye bak enseyeeee!...

Sağdan soldan sesler duyduk.

— Ne ensesi yahu, yoksa poltti-kacı falan mı var sinemada? diye.

Kalktım ayağa, gittim, büfenin ö-nünde, giriş kapısının önünde do-laştım biraz. Ancak film tekrar baş-ladıktan sonra geldim yerime otu-rdum. Oturur oturmaz, gözlerim yi-ne o katmer katmer ensedeki iki ya-na dağılmış saçlara takıldı. Elimi

Topkapı Sarayı Müzesinde alaturka konserler veriliyor. — Gazeteler —



— Müzik nasıldı üstat!..

— Tam müzeli!..

tarakla beraber uzatıyorum, tam iki tarak atacağımı, sanki düşmekte olan bir bardağı yakalıyorlarmış gibi, ya karım, ya kızlarım can havliyle yapıyorlar elime... Bir zaman, dişlerimi sıkıp sabretmeye çalıştım. Ama nafiye... Nasıl oldu bilmiyorum, karımın ve kızlarımın filme daldıkları bir anı yakalayarak elimi uzattım ve başladım adamın saçını taramaya... İşte kızılca kıyamet o zaman koptu sinemada. Adamın ayağa kalkıp:

— Utanmaz herif! diye bir bağırışı var ki, dersiniz sanki, kızına, karısına el atmışım. Zaten tüm sinema öyle zannettiler. Işıklar yandı, apar topar bizi dışarıya çıkardılar. Ardımızdan bağıryorlardı:

— Ulan adama bak be, karısını, kızını elleyemeyince, tutmuş adama el atmış.

— Ulan adam adama be!...

— Vallahi ahlâk o kadar bozuldu ki...

Biraz sonra polisler geldi ve lüz karakolu boyladık. Komiser:

— Ulan sana mı düşmüş elin saçını karıştırmak ha! dedikçe, ufa! yordum oturduğum sandalyede.

— Vallahi komiser bey, hiçbir kötü niyetim yoktu, isterseniz çağırın karımı, kızlarımı, onlara sorun, di yordum.

Komiser bağıryordu:

— Ulan melmekette saç hıtrıyeti var, isdiyen yandan ayırır, isdiyen önden ayırır, isdiyen uzadı, isdiyen hippı yapar, sana mı düşmüş tasası?

Büzüldükçe büzüldüm sandalyemde. Adam boyuna:

— Şikâyetçiyim efendim, diye bağıryordu. Sonunda sağolsun komiser, zorla adamı barışmaya razı edebildi. Ben adamın elini sıktım, adam benim elimi. Komiser, arkasını döndü, makinenin başındaki polise zaptı yazdırmak için... Ulan aman, komiserin ensesindeki saçlar da kalkmamış mı havaya?

Hey Allahım sabır...

«Zekeriya'dan olma, Fatma'dan doğma, 1930 doğumlu...»

Tarağımı çıkardım yine, sıkı sıkı tutuyorum elimde...

«İstanbul doğumlu, şehrimizin Beşiktaş semtinde oturur...»

Havaya kalkmış saçlar bana bakıyor, ben saçlara. Sanki, tara tara, diye yalvarıyorlar...

«Pazar yanı, 117 sokak...»

Evet, attım elimi komiserin saçına... Komiser dönünceye, bağırmıyayam dek tam tarağı üstüste, sanki bıçak biler gibi dört kez ardarda süttüm saçlarına...

Komiser döndü, hem bağıryor, hem de ağzından köpükler saçılıyor: — Yaz Sacit efendi yaz, diyordu, önce şunu bi Bakırköy'e sevk edelim de ondan sonra ben onun ifadesini almasını bilirim...

Muzaffer İZGÜ



— Bursa'da hamamcılar grev yaptı. —

Onun yan cebine koy!

Üzülme vatandaş, olacak işin;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Sonu uçurumdur azgın gidişin;
Derler ki: «Sen onun yan cebine koy!»
Geldin daireye, işin acele;
İster parmak oynat, istersen bekle;
Şipsak biter hemen o muamele;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Sınava girip de çektin eziyet;
Bu şehirde imiş almak bak niyet;
Artık şoför oldun, işte ehliyet;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Kanunu, nizamı kim ipler, kazır?
Kaçak katın oldu komşuya nâzır;
Usulsüz yapının ruhsatı hazır;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Projeye bakma, balkonlar kaçak;
Çatıya: «Püft» desen, çatı uçacak;
Uydu kitabına o biçim saçak;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
İthalât işinde milyonlar işler;
İmzadan imzaya yüzbinler düşer;
Şu lâstik mühürler ne paralar yer;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
El açan açana... Burası gümrük;
İstersen koklatma, çekersen güçlük;
Getirdiğin eşya olmaz sana yük;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Kimi yüzde ister, kimi komisyon;
Kartını gönderir, eder telefon;
Hazırdır kredin, emrindedir fon;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Bu böyle gelmişse böyle de gitsin;
Kimi hiç yemez, aldığı yetmez;
Kimi de yutucu, asla çevirtmez;
Yeter ki sen onun yan cebine koy!
Mukadder ÖZAKMAN

50. YILA UÇARKEN

Bir kaç ay sonra kutlayacağımız «Büyük Gün»ün hazırlıklarını yoğunlaştırırken, adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri olarak bu mutlu çabada sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

Evet, «Adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri» diyoruz. Çünkü, bir bütündür AKBABA. Dergiyi hazırlayanı, basanı, satanı, çıkacağı günü sabırsızlıkla bekleyip okuyanı dev bir ailedir. Bizim kalemlerimiz ve fırçalarımız sizin sevginizden güç alıyor, cesaret alıyor, şevk alıyor.

İşte bu nedendir ki, 50. yılımızı kutlama hazırlıklarında, ailenin bölünmez bir parçası olan sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

SORUYORUZ :

Her yıl düzenlemekte olduğumuz geleneksel

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılırsın?

Bilindiği gibi kurucumuzun adına düzenlediğimiz armağanlı yarışmanın ilk yılında, mizahın üç ayrı dalında açmıştık yarışmayı: Şiir — Hikâye ve Karikatür.

Ertesi yıl, Bir Perdelik Oyun' du konumuz.

1969 — 1970 yarışmasına ayırdığımız ve geçen yıl düzenlediğimiz Siyasî Fıkra yarışmasıyla, roman hariç, kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın sağlığında sayısız eserler verdiği sanat zincirini tamamlamıştık.

Bu yılın konusunu ise, AKBABA'ya en az bizler kadar gönül veren siz sevgili okurlarımızın oylarına sunuyor ve soruyoruz:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılırsın?

Düşünün, fikirlerinizle açklayan bir mektupla bize bildirin, koyacağımız ödülü kazanın!

Anketimizin süresi: 25 Ekim 1971 pazartesi akşamına kadar.

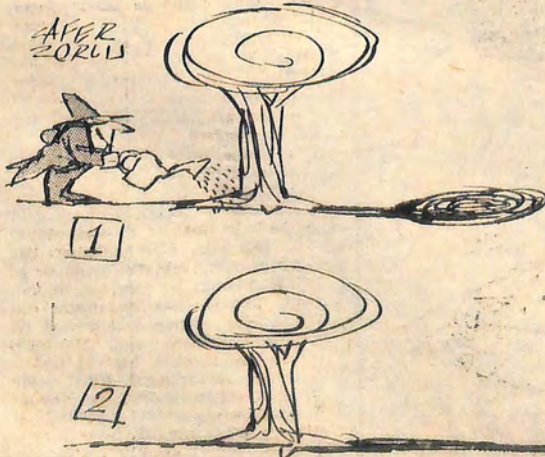
Dağıtılacak ödül: 1000 (bin) TL.

Adresimiz: AKBABA Dergisi, Di-vanyolu — İSTANBUL (Y.Z.O. Y. Anketi).

Cevaplarınızı bekler, daha nice yılları birlikte kutlamayı dileriz sevgili okurlarımız.

AKBABA

Orman reformu ile ilgili çalışmalar geliyor. — Gazeteler —



Yazısız



Bir Garip Yaşam

VEDAT SAYGEL

KAFAMDA çarpa toplaya, böyle çıkara perişan olmuş rakamlar. la mahalleye girdim ki, iki numaralı apartmanın alt katında oturanların sesleri sokağa taşıyor! İlgiilenmemem gerektiği halde dayanmadım, yapıtırdım burnumu pencereye. Baktım, evin büyük oğlu boy aynasının karşısına geçmiş, babasının aldığı hazır pantolonda kusur bulduka:

— Bir fukaraya veririm, yine de giymem bunu! diye bağırıp duruyor.

— Ömründe hiç yeni pantolon giymiş miydin a it! diyerek oğlanın üstüne yürüten Kenan bey, beni görünce açtı pencereyi:

— Allah için sen söyle! Bu pantolonun beğenilmeyecek nesi var?

Nesi olacak... Kalıp gibi oturmuştu çocuklukla, delikanlılık arasında bocalayan oğlanın üstüne:

— Oh oh, diye sırtıttım. Elin biraz bolluğu galiba. Kimbilir kaçta malolmuştur sana!

— Bu yok günümde tam altmış lira saydım! Bir de beğenmez velet! Ama kabahat bizde... Ayağındaki kalbura dönecekti ki, kıymetimiz bilinsin! Kalk kız, sen de şunu giy bakalım...

Uzaklaştım pencereden. Kafamdaki hesaplarla iki adım gittim, gitmedim, bir çocuk ağlamasıyla çakıldım kaldım yerimde! Baktım, mahallenin en zengini bildiğimiz Hamza beyin küçük oğlu saç baş darmadağın, bacaklarında havı dökülmüş, rengi solmuş bir kot pantolon, başını ellerinin arasında almış, kapının önünde içini çeke çeke ağlıyor!

Hiç böylesine perişan görmemişim bu ailenin çocuklarını. Bir felakete mi uğramışlardı acaba? İçim ezildi, yüreğim burkuldu! Saçlarını okşayarak çıktım yarıya:

— Vah, vah, vah!... Ağlamadan anlat bakayım bana: Baban iflâs mı etti? Eve haciz memurları mı geldi?

Burnunu çekerek diktı kafasını:

— İ-i-i...
— Peki, niye ağlıyorsun?
— Yüz verme namussuza! diye apartmanın kapısından başını uzatı Hamza bey. Bırak ağlasın!
— Ağlarım tabii, diyerek yeniden makaraları koyverdi oğlan. Baksana şu pantolona...

Gerçekten giyilecek halde değildi. İçimden, bizimkilerden birinin pantolonunu versem ayıp olur mu acaba? diye geçirirken, babası diklendi:

— Nesi varmış pantolonunun?
— Daha nesi olacak?...
— Bir dediğini iki yapmıyoruz u lan namussuz! Kot dedin, kot aldık. «Ben bunu giymem, havları dökülmemiş» dedin, adam tuttuk, duvarlara sürte sürte havlarını döküldük. «Rengi canlı» dedin, soldurmanın yollarını aradık. Daha ne yapacaktık?

Oğlan ayağa fırlayıp poposunu döndü:

— Peki, hani yaması?... Şimdi yamalı moda...

Bu bacakların derdi de, modaya uymaktı demek.

Kendi derdimizi, geçimimizi unut. İnsanların Tanrıya yakarışlarıyla, Tanrının nimet dağıtışını düşünerek yolu tuttum.

Ya çocuklar, ya dualar karışmış olmalıydı. Yamalı kotu dargelirli Kenan beye vermiş, hayranı, milyoner Hamza beyin evladı olarak dünyaya gelmiş! Diğer taraftan Kenan beyin oğlu, insanca giyinmeye can atıyor!

Omuzuma dokuran bir elin ağırlığıyla dalgınlıktan sıyrıldım ki, altımızda oturan polis emeklisi Hulûsi efendi... Elinden sıkıca tuttuğu ortaokul öğrencisi ölünü, elimi öpmesi için zorlayarak:

— Bu devirde çocuğun var mı, derdin var, diye söylenmeye başladı.

Baktım, geçim güçlüğünden bunaldığını sandığımız Hulûsi bey, oğlunu çoktan modaya uydurmuş! Kerasatının saçı ensesinde, rengi solmuş

pantolonun yamaları yerinde, iki dirhem bir çekirdek, süzülüp duruyor karşımda!

— Oh, oh, oh, Allah bağışlasın, diye yanıma okşayacak oldum, huylu beygir gibi silkindi. Maşallah pek de bitirim bir şeymiş canım. Babacığcici cici pantolonlar almış, saçlar omuzlara düşmüş...

— Huysuzlanmasa da ondan ya, diye atıldı babası. Bir kaç günlüğüne halasına gönderelim dedik. Biraz başka yerler görür, gönlünce dinlenir diye düşündük, «Gitmem de, gitmem!» diye tutturdu. Sebep? Bu kıyafetle, hele bu saçlarla bir yere adını atamazmı! Yahu, elimde avucumda olsa çocuğumdan esirger miyim ben?

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilmez naide:

— Yapma oğlum, dedim, babana da acı. Herkes yamalı pantolona can atarken hiçbir fedakârlıktan kaçınmamış, seni yamalı pantolon sahibi yapmış. Sonra...

— Neyse, pantolondan caydı da, diyerek babası girdi araya.

— Eee, başka ne istiyor?

— İlle saç traşı olacaktı!

Ağlamaktan gözleri kızarmış oğlanın eline bir kibüçüklük tutuştur-

— Traşı benden olsun bari...

Bizim evin bulunduğu sokağa girerken, bir «Olur-olmaz» tartışmasıyla yönünü değiştirdi adımlarım. Hay Allah! Koskoca mimar Fahrettin bey, liseyi yeni bitiren oğlunun yakasına sarılmış:

— Utanmaz herif! diye bar bar bağırıyor! İki paralık bir saç için elâleme beni rezil ettin!

Sokulduğumu görünce bıraktı delikanlının yakasını, çekti, gitti!

Gülümsemedim oğlana. Gülümsemeye çalıştı. Her halde durumlarının bir saç traşı olamayacak kadar bozuk olduğunu öğrenmem, üzümüşü çocuğu. Gizlice cebine sokmak için hazırladığım kâğıt beşlik parmakla-

— Üzülmeye, diye dostça koluna

gırdım. Hiç birimizin yarın ne olacağımız belli değil.

Beşliği nasıl bıraktığımı farkına varmadı bile.

— Vah vah, demek koskoca mimar Fahrettin bey de, bir traş yüzünden oğluya çatışacaktı ha!

— Anlamıyor abi, diye dert yandı oğlan. Tutturmuş, «Saçlarını kestirmezsen bu evden içeri adını atamazsın» diye. Ben bu kafayı kestirim, saçlarını kestirmem! Neden dersin, bütün dünya gençlerinin benimsediği bir moda bu. Ben neden geri kalayım?

Ulan senin modana!... Elimi daldırıp, cebine bıraktığım beşliği geri almamak için güç tuttum kendimi!

Birtakım karmakarışık düşüncelerle apartmana girdim ki, çingene çalıyor, kürt oynuyor!

Önce kapıcının kızının sesi çarp. ti kulaklarıma:

— Mini olmazsa vallaha da billaha da bırakırım fabrikayı!

Aralanan kapıdan bir göz attım, kız iki dirhem, bir çekirdek! Yirmibeş mumluuk lâmbanın altında parıl parıl ışıdayıp duruyor!

«Köydeki bir kaç parça mallarını sattılar zaar» deyip, yürüdüm merdivene. Birinci kata çıktım, çoluk çocuk, Nihat beyler koridora dökülmüş, telaşlı telaşlı sağa sola koşuyorlar! Çocukların giymiği gözümle ilâşince, kafam şarj etti:

Garanti yağından kaçıyordu bunlar! Hem öyle bir kaçış ki, kim eline neyi geçirilmişse, onu takmıştı sırtına!

— İtfaiyeye haber verdimiz mi? di. yerek dayandım kapiya.

Telaştan kendi pantolonu yerine küçük kardeşini bacaklarına geçiren büyük kız, paçalarından sarkan yırtıkları düzeltirken:

— Bilmem, dedi. Verilecek miydi?

Ortanca kız aceleden su küpünün örtüsünü sırtına geçirmiş olmalıydı. Eteklerini çekip, kapıcının köyden gelirken ayağında gördüğüm çarısını andıran bir şeyin dolaklarını ayak bileğinden, diz kapığına kadar sararken:

— Bilmem, dedi. Babam bir yere telefon ettiydi ama...

Korku ve heyecanla daireye dalarlarken sordum:

— İçerde kimse yok mu?

— Biz varız, diye cevap verdi evin hanımı.

Baktım, şaşkınlıktan olacak, acayıp giyimini tamamlamak için sağa soluza renk renk zincirler tutturuyor!

İtfaiyeden önce akıl hastanesine telefon etmek gerekirdi ya, bozuntuya vermeden sordum:

— Nihat bey nerede?

— Aşağıda, dedi kadın. Eşyaların yanında...

Pencereden baktım, eşya dediği, bir kamyonu yüklenmiş eskikilerin dönüp bakmayacakları eskilikte bir kaç öte beri!...

Bir can sıkıntısıyla bizim daireye girdim, bütün ev halkı pencere-lerde...

— Gittiler işte, diyen eşim döndü bana.

Döndü ama, suratımı görünce fazla konuşmadı:

— Hayrola, dedi, canın bir şey mi sıkıldı?

— Nihat beylere üzüldüm, dedim. Evcek sordular:

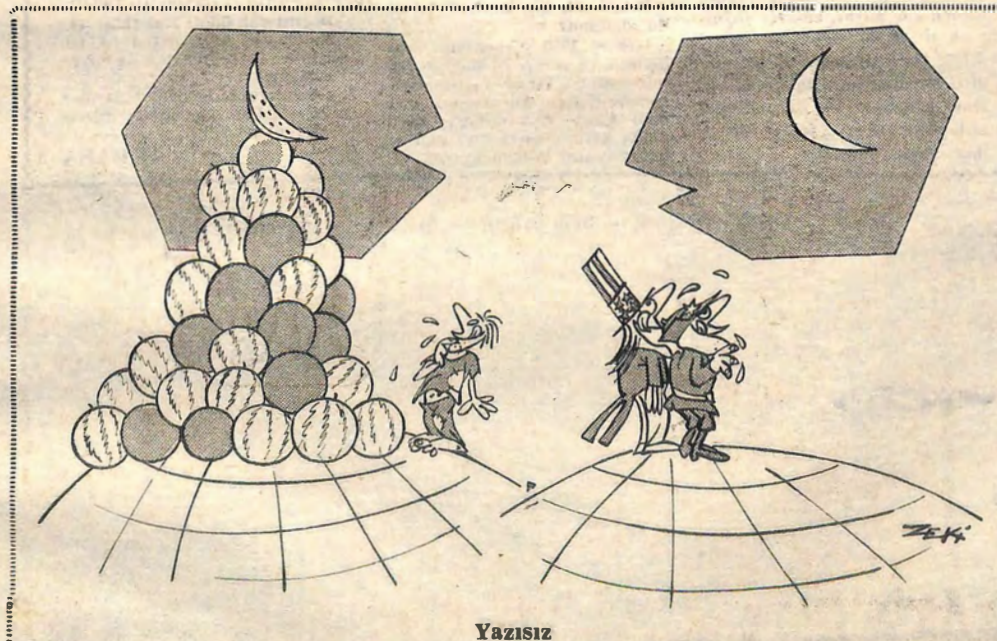
— Neden?

— Kimbilir başlarına neler geldi ki, bu hale düştüler, diyecek oldum.

— İlahi baba, diye kahkahayı bastı bizim büyük kız. Başlarına ne gelecek? Adamın işi tıkrında, toplan-dılar, hazırlandılar, kafalarını dinlemek için yazığa yollandılar! Giyimlerini görmedin mi?... Hiç birinde düşkün deneyecek hal var mı?

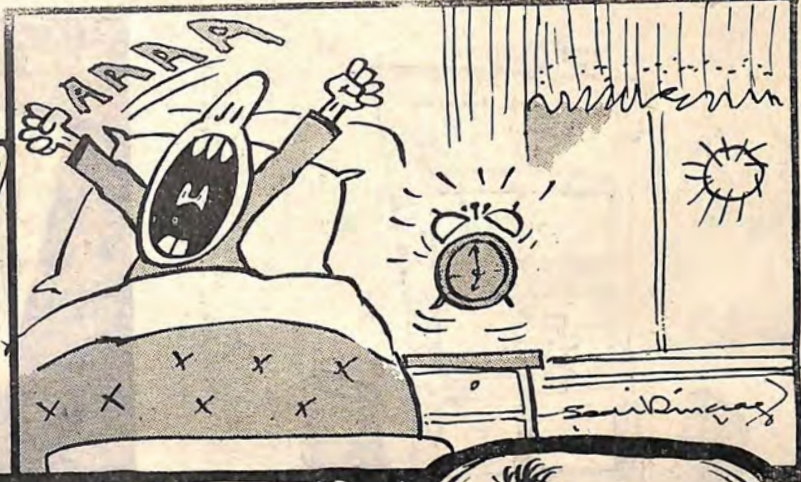
Aradan günler geçti, Nihat beylerin hali gözümün önünden gitmedi. O ne uydurma giyim, o ne kullanılmaz eskilikte eşyayı öyle!

Vedat SAYGEL



Yazısız

HER
HAFTA
BİR
LAY



(DEVAMI SAYFANIN BAŞINDA)

— Bir doktor, günde 12 akciğer ameliyatı yaptı. —



Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ :

Telgraf

Ahır: Koca Yusuf.
Gönderen: Torunları.

Sofya'dan selâm ve saygılar dede.
Şampiyonada sürpriz olmadı gene.

27 Ağustos 1971: Serbestçilerimiz
minderde...

31 Ağustos: Omuzlarımız yerde!

FAKAT SUÇLAYAMAYIZ Kİ...

Bir oturuşta bir danayı gövdeye
indirirmiş zamanımızın insanları.
Oysa zeytin ekmeğe talini ediyor
devrin pehlivanları.

Eee, oruç tutmakla kuvvet kaza
mıdığı nerede görülmüş?

SALI :

Gördük ama...

Bir yeni 500'lüktür gidiyor.

TRT, millete gerekli tanıtmayı
yapmak için günlerce, ana haberle-
rinde, ara haberlerinde durmadan
bilgi verdi. Eninden boyundan tu-
tun, başluda kullanılan mürekkebin
rengine varıncaya dek bütün özellik-
lerini bir bir anlattı.

Fakat vatandaş çıkarlarını düşü-
nenlerin yitireklerine sinmemiş ola-
cak, okunursa daha iyi anlaşılır diye
aynı konuyu bir de gazetelerde işle-
diler.

Doğrusu, edindiğimiz bilgilerle ye-
ni 500'lükleri hayâl edebiliyorduk a-
ma, ashını görmeyi de çok istiyor-
duk.

Neyse ki resmini basmakla, bu
merakımızı da bir başka gazete gi-
derdi.

Sağda Atatürk'ün resmi, ortada
yazı ile «Beşyüz Türk Lirası», altta
iki imza ve paranın tam göbeğinde
bir damga: GEÇMEZ!

Hepsini anladık da, bu «GEÇMEZ»
le neyi kastettiklerini pek anlaya-
madık. Ne söylenmek isteniyor?

Ele mi geçmez, yoksa sahici ol-
duğundan piyasada mı geçmez?

ÇARŞAMBA :

Orası kolay

Amerika'nın ilk «Ay Fâtih», göre-
vinden istifa etmeye karar vermiş.
Eski uçucular, «Edemez» diyorlar.

Onlara göre, boşlukta dolaşma a-
lışkanlığı, sigara tiryakiliğinden be-
termiş. Eninde sonunda mesleğine
döneceğini iddia ediyorlar.

Aman efendim, tiryakilikten doğan
ihtiyacı yeryüzünde gideremez mi
yâni?

Yolculuk topu topu üç gün sür-
dükten sonra ne işi var Ay'da?...

İhtiyaç duydukça buraya gelse, ge-
cecek yolu üç günde zor bulur Aksa-
ray'da!

PERŞEMBE :

Şeytan kulağına kurşun

Habere bakınız:
«Balkan matematikçileri İstanbul'da
toplandı.»

DÜNÜMÜZDEN :

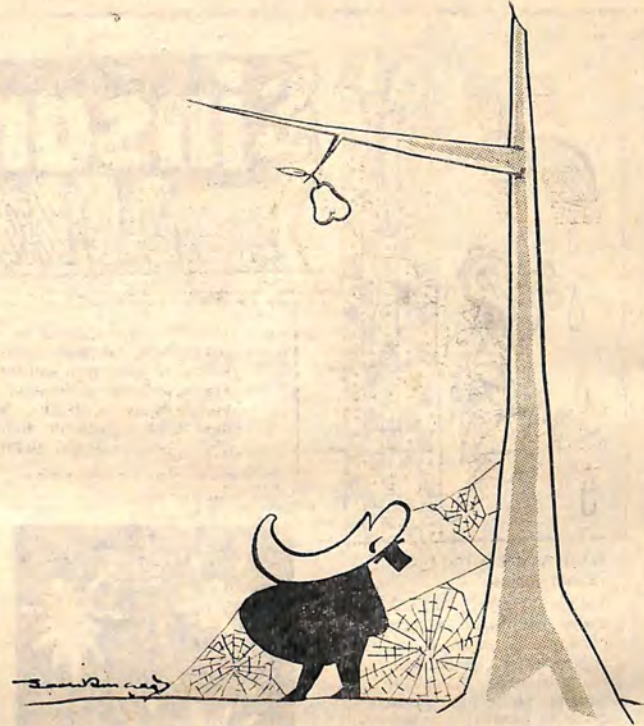
Tersine dünya

Tokyo'da meşhur bir hırsız, halka konferanslar veriyormuş.
Mevzu: Hırsızlara karşı halk emniyeti.
Atomi parçalandıktan sonra böyle oldu. Hırsızlar emniyetten,
diktatörler hürriyetten ve müstehtiller de demokrasiden bahsedер
oldular.

Ziya HANHAN

Demokrat İzmir, 17 Haziran 1978





Yazısız

Neden biri ikisi değil de bütün Balkan matematikçileri?...
Biraz düşünün, bulursunuz. Hâfâ bulamadınızsa, yaptığınız işin, yattığınız mucizenin büyüklüğünden kendiniz de habersizsiniz demektir. Oysa gururlanmanın tam zamanı. Ne kadar övünsen hakkındır ey a-hali!
Kazancınla nasıl geçinebildiğini merak, seferber etti matematikçileri.

CUMA :

Araştırmalı

İtalya yakınlarında yanarak batan Yunan feribotunun soruşturması, birçok gerçeği ortaya çıkardı.
Örneğin, kaptanın canını kurtarması, büyük gürültülerin kopması. ne sebep oldu. Haberi, «Yolcuların önce gemisini terkeden kaptan» başlığı ile verdi gazeteler.
Kaptanın mesleği dışındaki yaşamını araştırmadan suçlamak doğru olur mu?
Politik çalışmaları var mı, yok mu?

Yoksa, davranışı elbette ceza gör-melidir. Ama varsa, bunu alışkanlığına vermemelidir.
Zira o anki şaşkınlıkta gemi yönettiğini unuttur, ülke yönettiğini sanarak herkesten önce filikaya kurulu-r.

Darbeye uğrayan ülkelerde önce kim kurtarıyor canını?

CUMARTESİ :

Ne iştir?

Sağlam işçileri mülülen emekli yaptırarak bir şebeke ortaya çıkarılmış.
Sahtekârlık olmasına sahtekârlık.

GÜN

Suç olmasına suç.
Vicdansızlık olmasına vicdansızlık ama hayranlık duymamak mümkün mü?
Diğer şebekeleri düşünün bir an için.

Elektrik şebekesi vardır, elektrik-ler yanmaz.

Su şebekesi vardır, sular akamaz. Havagazı şebekesi vardır, gaz çık-maz.

Diğer tarafta üç kişilik bir şebeke kurulur, adamlar hiç de mecbur ol-madıkları halde sayelerinde yüzler-ce sağlam işçi mülülen emekli olur!
Hani diyeceğiz, saydığımız şebeke-ler biraz da memur zihniyetini bı-rakıp, şu şebeke gibi çalışsalar...

PAZAR :

Boşverin kahveyi

Tekel Bakanı, tiryakilere müjdeli-yor: «Çok yakında kahve sıkıntısı bi-tecek.»

«Boşverin kahveyi, geçim sıkıntısı ne zaman bitecek?» diye sormak var ama, sanırım, «Onu da kahve falın-dan öğreniverin artık» derler ada-ma.

Neden?

Karar kesin:
«Bütün ehliyetler değişecek!»
Nedeni belli. Trafik kazalarını a-zaltmak için alınan bir tedbir.

Öyleyse değişsin.
Fakat kazalara sebep olan nedir Allah aşkına?

Araçlar mı, fertler mi, yoksa eh-liyetler mi?...

Vedat SAYGEL

GÜNÜMÜZDEN :

Ne delisi?

Bafra'da «Ey ahali... Henginizi kurban edeyim!» diye elindeki bıçakla halkın arasına dafan bir adam «Deli» diye yakalanmış.
Delimmiş... Lâf:
Mallıye gibi adam be...

MUHSİNOĞLU

Son Havadis, 23/8/1971



DAMLAYAN MUSLUK (Entarasyon):

İnsanın beynindeki lopizop guddesi her türlü münasebetsiz ve hesapta olmayan monoton tıptırlara karşı çok hassastır. Bu gibi tıptırlarda bu gudde su koyuverir ve beynin istirahat salonunu su basar. Bu, insanda bir sekseposyon yaratır ve o insan tıptırta karşı düşman kesilir... Ondan sonra da tıptırının kaynağını aramaya başlar. Kaynak çok uzakta ise bir sürü yol parası vermek zorunda kalır... Bu tıptırların içinde insanı en illet eden, damlayan musluk sesidir... Aslında damlayan musluk değil, sudur... Su damlaları muntazam tıp, tıp, tıp dedikçe Necati'yi uyku tutmaz. Gider musluğu iyice sıkır. Fakat su, inadına tıptırını kesmez... İşte o zaman insan illet olur ve musluğa karşı hılcuma geçer... Bu gibi tıptırlardan kurtulmak kolaydır: Pamuk... Kulaklara tıkanan biraz pamuk ile tıptır kesilmiş olur. Tabii kulaktaki tıptır... Musluk, tıptır tıptır ise devam eder... O nu kesmek musluk tamircisinin işidir...

MADENİ GICIRTI:

Bir maden bir başka madene sürüldüğü zaman gıcirtı yapar. İşte bu gıcirtı, insanın illet olduğu bir şeydir... Sinirlerin birden gerilmesine ve dokularda kasılmalar yapmasına yol açan madeni gıcirtıya maalesef mâni olamamaktadırlar... Ani fren sesi, tencereyi çatalla kazımak, tenekeye çivi sürmek gibi gıcirtılardan illet olanların içinde timarhaneye kadar gidenler vardır. (İnsan Gıcirtı gibi)... Fakat bazı gıcirtılar insana zevk verir: Ayyakkabı gıcirtısı gibi... Hışırta da gıcirtı sınıfına girerse de, insan hışırtıdan fazla illet olmaz... Hışırtıyı daha çok otlar çıkarır... Otlar kesildi mi hışırta da kalamaz... Kâğıt, kumaş gibi şeylerin hışırtısı medeni kimselerin normaldir... Yabaniler bundan da illet olurlar...

GÜRÜLTÜ:

İşte insanları illet eden en büyük sebep... Gürültü, cisimlerin çıkardığı notası seslerdir. Her türlü notası ses gürültü kapsamına girer çocuklar... İnsanoğlu ta birbuçuk yaşından beri gürültüye sevmek... Aslında en büyük gürültüyü insanlar çıkarır... Gürültüyü ortadan kaldırmak için çalışmalar şimdiye kadar bir netice vermemiş, üstelik bu çalışmalar çok büyük gürültü kopar.

insanları neler illet eder

İNSAN, sinir sistemi en çabuk lağa olan mahlûktur... Çeşitli nedenler; gürültüler, hayyat gaillesi, iyi pişmemiş yemek, harbler, arkasından vuran ayyakkabı, dırdırcı bir karı, küfürbaz bir koca, perdeyi iyi görmeyen bir loca, vesaire vesaire... Onun için insanların yüzde doksanı sinirlidir... Yüzde onunda ise sinir yoktur. Bunlar lop ettir... Bu gibilere yumuşak insan denir... Netice olarak biz, yüzde doksanı sinirli olan insanların en çok neye illet olduklarını belirteceğiz... (Hakkı, kahve cezvesini yıka, yerine koy...) Affeder-siniz, bizim Hakkı'ya söylüyorum. Yazıyla bir alâkası yoktur...



İnsanlar illet etmek için yapılan bir nevi illet etme işlemidir. Dırdır, hiç durmadan konuşmak anlamına da gelir. Daha çok kadınlarda görülen bu hastalık, kocaları evden kaçırıp meyhanelere atacak kadar yaygındır. Hattâ dırdırdan ölen insanlar çoktur. Dırdırın asıl sebebi iki insanın arasındaki anlaşmazlıkların biri tarafından durmadan tekrarlanmasıdır.

Mister Bolnard'a göre (Böyle bir adamın olup olmadığını bilmiyorum) eğer bir gün gürültü denen şeyi ortadan kaldırırsak insanlar mutlak bir sessizliğe bürüneceklerdir. Mister Bolnard'ın böyle demiş olması bizce normal değildir. Çünkü gürültüsüz bir dünya, dünyahıktan çıkar, Ay gibi bir şey olur... Ay'a giden Luis Armstrong (Ay'da bir tek şeyi aradım: Gürültü) demiştir.

Fakat fazla gürültü de insanı illet eder. Normal bir gürültü 45.8 miligram ağırlığında, — 78 santim uzunluğundadır. Gürültü, yü ölçen araçlara gürültümetre derler. İnsanlar eğer gürültüden kurtulmak istiyorlarsa gürültü etmemelidirler.

SESSİZLİK:

Gürültünün aksi olan sessizlik de insanı illet eden bir şeydir. Sessizlik hiçbir sesin olmaması demektir. Sessizlik; önce insana huzur, sonra korku verir. Sinirler gerilir. İnsan, «Acaba ne var?... Bu sessizliğin sebebi ne?» der. Her tıptırdan huylanır. Yatağın altına, perdelerin arkasına, dolaba, banyoya bakar. Sessizlik artıkça insanın benzi kül gibi olur. Kendi nefes alışından huylanır. Kapıları pencereleri sımsıkı örter. Yatağa girer, yorgana başına çeker. Bu sefer de terlemeye başlar. Sessizlik, inadına artar. İnsan deli gibi olmaya başlar. Nefesi bile kesilir. Hiçbir ses duyulmamaya başlar. Halbuki bu zamanlarda hemen gidip radyoyu açmak, veya yüksek ses-

le şarkı söylemek iyidir. Ama insanın sesi çıkmaz. Büyüklerini, «Şeytan geçti» dedikleri, bu sessizliğin tarifiyidir. İlmen izah edilemeyen bu sessizliğin nedeni nedir?... Esrarengiz bir olay olan sessizlik, daha çok sarışınları etkiler. Bu yüzden dalaktaki su salma bezinin patladığı ve insanın kulaklarının duymadığı olmuştur. Allah saklasın...

DİRDİR:

İnsanlar tarafından başka insanları illet etmek için yapılan bir nevi illet etme işlemidir. Dırdır, hiç durmadan konuşmak anlamına da gelir. Daha çok kadınlarda görülen bu hastalık, kocaları evden kaçırıp meyhanelere atacak kadar yaygındır. Hattâ dırdırdan ölen insanlar çoktur. Dırdırın asıl sebebi iki insanın arasındaki anlaşmazlıkların biri tarafından durmadan tekrarlanmasıdır.



ması ve öbürü tarafından dinlenmesidir. Dırdırcı insanların ağızları farklı olur. Hayatlarının yüzde sekseninde konuşurlar. Bu gibilerin dillerinin kemigi de yoktur. Dil kemigi olmayan bir kadının evlenen bir erkeğin ömrü çok kısa olur. Edirnekapi'da yatan ve mezar taşında, «Karı dırdırından ölen Ahmet efendiye fâtiha» yazan Ahmet efendi bunun en büyük misalidir. Dırdırdan kurtulmanın tek çaresi kaçmaktır. Çünkü dırdır durmaz ve bitmez. Dırdırcı tiplere genesi düşük de denir. Bir dırdırcıyı iyileştirmek için genesini bağlamak da zararıdır. Çünkü içinden konuşmaya kalkar, karnı şişer ve çatlar. Tabii sonu ölümdür. Bunların mezar taşına da şunlar yazılır:

«Ne kendi etti rahat, ne âleme verdi huzur... Geberdi gitti âkıbet, dayansın ehli kubur.»

MÂNASIZLIK (Entervenal):

Yeni dilde anlamsızlık mânâna gelen bir nesnedir. Mâna, bir şeyin ihtiva ettirdiği yüklem insan beyninde meydana getirdiği sonuçtur. Buna göre insan her şeyde bir anlam arar. Bulamadığı zaman da illet olur. Mânasız olan her şey mânasızdır. Buna göre bir mânâ ifade etmeyen şeylere karşı insan tepki gösterir. Her şeye bir mânâ vermeye çalışan biri mânasız bir şeyle karşılaşmış zaman tepesi atar. İllet olur: «Rica ederim, bu mânâlıklara bir son verin!» diye bağırır. Aman bağırma kardeşim. İşte yazıyı kestik... Ne mânâlı herif bel...

EN İYİSİ NEDİR?

Gördünüz ki insanın illet etmediği hiçbir şey yoktur. Aslında insan hem bunları kendi yapar, hem de illet olur... Demek ki en illet olan şey yine insanıdır. O halde insanları topyek ortadan kaldırırsak tabiat rahat eder. Çünkü hayvanlarda bile illet olma hastalığı pek yoktur. İnsan düşünen hayvan olduğuna göre, her şeye bozulmak, illet olmak doğru değildir. Dikkat ederseniz, fazla illet olmayan milletler ileri gitmişlerdir. Bence dünyayı ve tabiatı gıcirtısıyla, patlatısıyla, dırdırısıyla sevelim ve vıyayıp geçelim... Yâni öbür dünyada illet olacak şey yok mu? Lâf işte...



Biraz? bakarmısınız?

SALHI DÖLEK

EGO!

EGO, Ankara'nın Elektrik, Gaz ve Otobüs işletmesi... Bu baş harflere halk arasında yapılan yakıştırmayı bilirsiniz: «Erken gelen oturlur!» Yazının konusu otobüs idaresi falan değil. Ancak, «Erken gelen oturlur» yakıştırması, Ego sözünün Lâtince'de taşıdığı anlamı uygun düşüyor. Ego, yani «Ben»... Sihirli kelime... Yeryüzündeki üç milyar insanı teker teker bir nalıncı keseri biçimine sokan nesne... Ego bir kefe-ye, öteki üç milyarcık bir kefe-ye konuyor ve bütün matematik, fizik kurallarını aşagılık duyusuna uğratabacak bir biçimde ego ağır basıyor.

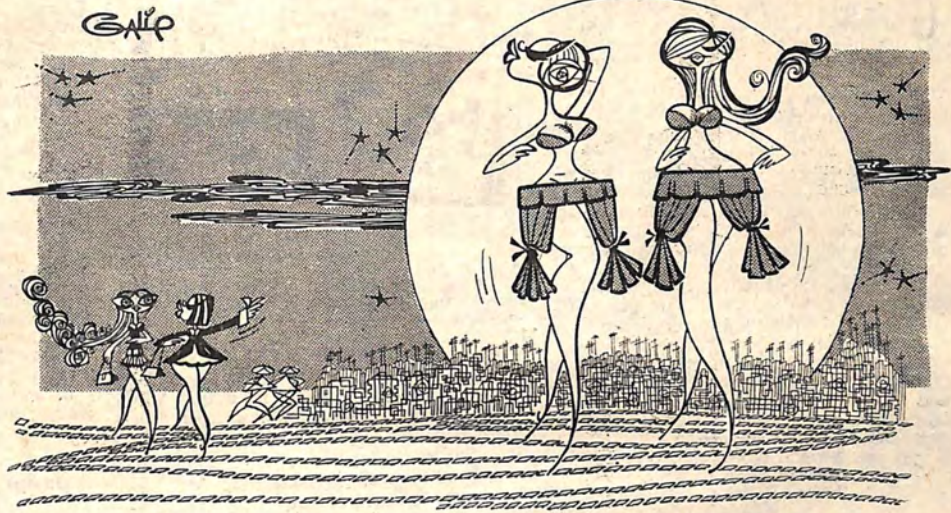
Tavuk, dostu ineğe yaklaşıyor: — Ne dersin? diye sormuş. Seninle ortaklaşa sucuklu yumurta yapalım mı?

İneğin ağız kulaklarına varmış: — Çok da severim, demiş. Ne zaman yapıyoruz? — Uygun bir zamanda ben seni bulurum.

Bir ay kadar sonra tavuk boy göstermiş: Elinde bir sepet yumurta, yanında kasap...

Böyle bir olay gerçek olamaz şüphesiz... Yok yok, hayvanların konuşamayacaklarından ya da bir tavukta böyle akıl bulunamayacağından falan değil. Ancak Adem'in soyundan gelenler bencilliği böylesine ileri götürebilirler de ondan... Çevrenize şöyle bir bakın, inekleri ve tavukları insanlar arasında göreceksiniz... Yanıldım, inekleri hep gördü. nüz de akıllı tavuklar biraz en- erdir... Sadece aynaya baktığı- nızda çıkarlar karşınıza.

Kişileri bencillikle suçlamak, modası geçmişliktir, geri kafalı- lıktan başka bir şey değildir gü- nümüzde. Ağız kapatıp gözü aç-



— Ha, onlar mı?.. Perde artistleriymiş del..

mak en akıllıca hareket galiba... Sucuklu yumurta uğruna kıyma makinesine girmemeye bakmalı. Hatta hiçbir şey vermeden yeme- ğe ortak olabiliyorsanız ne mut- lu sizel...

Karşı cinsin en güzelini kimin için istersiniz?... Mutlu yaşamayı kim en çok hak etmiştir?... Kim saygı görmelidir?... Kim hükmet- melidir?... Kim beğenilmeli, el üstünde tutulmalıdır?...

Yukarıdaki beş sorudan üçüne kendinden başkasını aday gös- terenler ya hastadırlar, ya da kendilerine yararı dokunacak bi- rini aday gösterip dolaylı yoldan bencillik ediyorlardır.

Görüyoruz ki doğa bencillik si- lammı eşit olarak dağıtmış... E- şit dağılmayan şey ise kuvvet. Bencilliği doyurmak için gerekli güç...

Herkes en iyi yemeği arzular ama, kimi havyar taam ederken kimi soğan ekmekle nefisini kör- letir.

Belki on delikanlı köyün en gü- zel kızına tutulmuştur ama, yal- nız biri, en fazla başlık parası vereni güzel sarar.

Tıp öğrenimi yapmak isteyen üniversite hademesi yok mudur? Adem babamız kadar yoksul. Frankştayn'ın kardeşi kadar da çehre züğürdü bir gariban hem- cinsimiz B. B. ye vurulamaz mı yâni?

Para, güzellik, bilgi, yerine gö- re kuvvettirler. Hayatın bir sa- vaş olduğu çok doğru... Ancak öyle gülünç, dengesiz bir savaş ki bul... Kiminin elinde atom bombası, kimindeyse kırık tır- nak çakısı... Kimi göğün yedinci katında yükselecek yer arar, ki- mi de yedi kat dibinde daha da batmamaya çabalar...

İkisinin ortası yokmuş, yeryü- zünde su çıkmış gibi... Büyük balık şöyle der:

«Büyük balık küçük bahçı yu- tar.»

Ya küçük balık ne der? Hiçbir şey!... Sesi duyulmaz ki onun... Ama bir büyümeye görsün, o da kendinden küçükleri yutmaya başlar.

Kuvvetli olana sorarsanız, kuv- vet haktır... Zayıfa sorarsanız cevap alamazsınız. Her hak gibi konuşma hakkı da alınmıştır e-

linden. Ya «Düşenin dostu olmaz!» sö- züne ne buyrulur?

Bu cevheri, düşmüş birinin yu- murtlaması imkânsız. Tersine, böyle rahat konuşabilmek için dimdik ayakta durmak gerek. Düşenin dostu olmayacağını ka- bul ederseniz, başkalarına yar- dım eli uzatmaktan da kurtulur- sunuz.

İşte bir çırpıda bencilliği hoş gören bir araba söz size... Ger- çekten bencillik bir dereceye ka- dar gerekli. İnsanlarda yüksel- me isteği, farklılaşma, sıvırılme duygusu olmasa çekilmez bir bi- çim alırdı hayat. Ama ille baş- kasının başını, omuzunu çiğne- yerek mi yükselmek gerek?

Kim ne derse desin, dünya güneşin değil bencilliğin çevre- sinde dönüyor. Romantik şairler istedikleri kadar sevgilileri için ölümler kâğıt üzerinde. «Önce can, sonra canan» sözü dillere yerleşmiş bir kere... Bugün ba- na yarın sana... Beğenmeyen mi var? Öyleyse rabbenâ, hep bana! Sana yarın da hava...

Salhi DÖLEK

A HATUN !..

Kumru gibi düşünürdün
Yoluma bakıp da tepenin başında
Şimdi de kartal kesildin
Çıktın tepeme!

A GÜZEL !..

Gözün güzel
Kaşın güzel
Boyun, bosun, yürüyüşün
Tümden güzel
Sırt çevirirsin yok mu?
Bir o var çirkin olan!

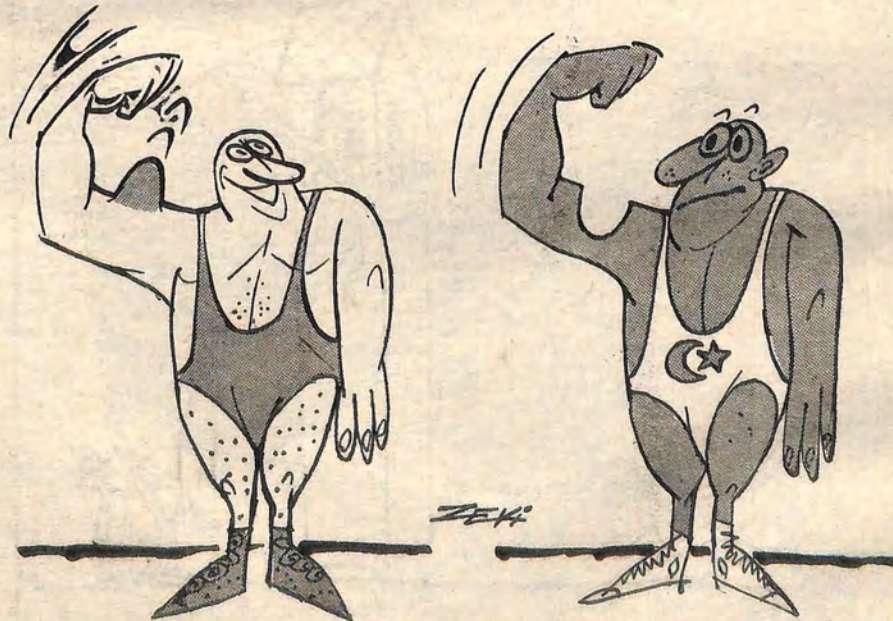
Yaşar Hâdi ÖNDER

DIYOJEN

Her dâvada çatışır partilerin görüşü
Her parti yanında görür kamuoyunu
Bizim kamuoyu merak etmiş de bu
oyunu

Olmuş bir Diyojen
Aryor partilerin kamuoyunu
köşe - hucak
Bulamazsa bunları eyyaahlı!
Gerçek yerini nasıl alacak?

Memduh Şevket Orçunsel



— Dünya Güreş Şampiyonasında başarılı olmadık. —

GEÇENLERDE bir ilkokul kitabını karıştırıyordum. Gözümün birinden ilginç çeşitli bilmeceler çıktı. Gelin bunlarla, birlikte «haşırneşir» olalım, ha, ne dersiniz? İlk bilmecesi şu:

«Sıra sıra odalar
Birbirini kovalar»

Sıra sıra odalar denince hemen ev ya da otel diyesi geliyor insanın ama bu odaların birbirini kovalaması da ne ola ki, diye düşünüyorum... Sakın namuslu (!) bir müteahhidin yaptığı dört beş katlı bir apartmanın, ya da devlet binasının depremde yıkılışı olmasın? diyorsunuz ya değilmiş, vallahi değil, sahiden değil.

E, öyleyse ne olabilir diye düşünürsün düşünürsün, bulamıyorsun bir türlü... Camın sıkılıyor sonunda ve bakıveriyorsun kaçamak tarafından cevaplar bölümüne. Meğer «Tren» değil miymiş... Kızıyorsun birden. Çünkü D.D.Y. kaplumbağaya dönüştüğünden beri trene falan bindiğim yok ki, nasıl hatırlayabilirsin, unutacaksın neredeyse arada sırada düdüklarını de duymasan...

Neysee, geçelim ikinci bilmeceye:

«Kardan beyaz
Buzdan ayaz»



Cevaplar bölümüne bakmak gerekmez, yüzde yüz bildim bunu. «Kardan beyaz» namuslu vatandaşın tertemiz alını, ya «buzdan ayaz»?.. Bunu bilmeyecek ne var, o da olsa olsa dünyadaki hayatı ve ahval-i perişandır!..

«Elemeden yogurur
Günaşırı doğurur»

Elemeden yogurur fırıncıdır, günaşırı doğurur da derter, çileler. Şair ne demiş:

«Ellerin derdi yok
Benim derdim yavrular»

Bu da öyle işte...

«Ben giderim, o gider
Arkamdan tin tin eder»

Ha, bak bunun cevapları çoktur işte. Sev-gilisinin peşinden ayrılmayan aşık olabilir bir, zanlıyı izleyen sivil polis olabilir ikil, ne yapsak, nereye gitsek arkamızı bırakmayan «azgelişmişlik» olabilir üçü. Ama hiçbirisi değil de «gölge»ymiş...



«Ağır ağır gider yol alır
Yük üstüne yük alır»

Dargelirli vatandaş? «Medarı maiyet mor-toru»? Bürokrasi? Mevzuat? Hayır... Yookk... Deve!

«Ay varken açarlar
Gün varken kaçarlar»

Dost sandığımız kişiler mi acaba? Yoksa borç istediğimiz zaman binbir dereden su getiren sevgili arkadaşlarımız mı? Yok efendim, ne münasebet. Yıldız!

«Zengin elinde
Fakirin dilinde»

Bunu kim bilmez canım. Onunla saadet olmaz derler ama şüpheli. Tanrı gibi tapanlar bile vardır ona. Para'dır bu, parrra!

«Ne canı vardır ne kanı
Beş tanedir parmağı»

Tamam, garanti bildim: Dargelirli vatandaş bu. Ama değil, eldivenmiş yahu!

«Gider gider ip gibi
Geri döner küp gibi»

Bu, ya Almanya'ya çalışmaya gidip para kazanarak geri dönen bir işçi, ya da annesinin evinden zavıf gidip de zengin koca sayesinde şişmanlayan bir hanımdır.

«Koşarsın kovalar
Kovalarsan kaçar»

Bunun cevabı besbelli. Birincisi alacaklı, ikincisi borçlusu!

«Bal sandım parmak attım
Parmağımı orada bıraktım»

Cevap bölümünde «tutkal» yazılı ama, bence yanlış, «yıkıcı zararlı akımlar» olması lazım. Tekzip ederim!..

«Ben ne idim ne idim
Yemen'de bir bey idim
Felek beni şaşırttı
Fagfuriye düşürdü»

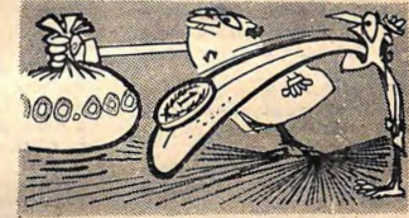
Cevaplar bölümünde «kahve» yazdığını bakmayın. Bu, ya Almanya'ya kaçak çalışma-

ya giden, rezil olan bir işçi, ya da kadınların sırtında kürk kullanılan bir yırtıcı hayvandır. Peki bu, bekârlık sultanlığından evlilik denen memurluğa terfi (!) edip de bir türlü istediği mutluluğa kavuşamayan, hattâ eski günlerini mumla arayan bir evlizede olamaz mı, efendim?!

«Beşte toklu, onda kuzu, yirmide aslan,
otuzda kaplan
Kırkta öküz, ellide deve, altmışta inek,
yetmişte eşek
Seksende horoz, doksanda koy çuvala, as
duvara...»

Nasıl, bildiniz mi? Pek bilebileceğinizi sanmam, bu kadar değişip renkten renge gir-me bukaletiminde bile yok. Ancak... Evet ancak kim olabilir, hadi sizi fazla üzmeylem de cevaplar bölümünden bakıp söyleyelim: «In-san»... Ne o, şaştınız mı?... Ben pek şaşmadım ama en çok dikkatimi çeken şey ne oldu biliyor musunuz?... İnsanın her yaşta, hiçbir zaman hayvanlıktan kurtulamaması...

«Orası bir ölümdür şarabımı doyuran
Ölünen yüzler gibi bir büttündür adamlar»



Ne o, bir şey anlayamadınız mı? Şeyy, affedersiniz, bir yanlışlık oldu. Modern şairlerimizin bilmecesi gibi şiirlerinden birini o kurken çözemedim de kalenimin ucuna takı-verdi...

Yazımızı bir bilmecesi fıkrasıyla bitirelim.

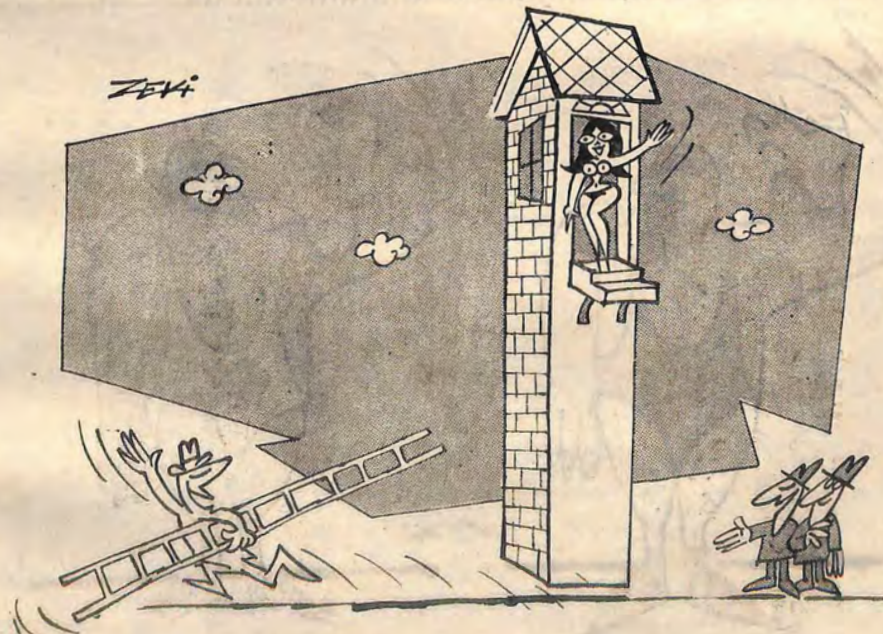
Ünlü Arap nüktedanlarından Cuhha:

— Niçin ay güneşten daha faydalıdır? diye sormuş etrafındakilere. Kimse cevap verememiş. Bunun üzerine Cuhha gülererek şöyle demiş:

— Çünkü güneş gündüzleri ortalık aydınlıkken doğar. Ay ise gece karanlıkta doğarak ortalığı aydınlatır.

Yaşantılarınız bilmecesiz, günleriniz gileşli, geceleriniz ayılı olsun.

Erhan TİGLİ



ABLA'NIN YAŞANTISI

Saat on'da banyosunu yaptı,
Oniki'de makyajını bitirdi.
Hafif bir şeyler atıştırıp,
Kendisini caddeye bıraktı.
Özel arabaların sık geçtiği yerde;
Hafif bir tur attı.

İkinci çayını Emirgan'da,
Akşam içkisini Bebek Gazinosunda aldı.
Saat yirmidört'e doğru,
Evinin önünde bıraktı,
Günlük arkadaşları O'nu...

Yaşantısı buydu «Abla»nın.
Camı sıkılmasın diye,
Her gün yeni arkadaşlar buluyordu.
Bazı günler sarışın,
Bazı günler, esmer, kumral oluyordu.
Haa...
Nerde çalışıyor?
Nerden mi para buluyordu?
Peşinde «Hususi» ler, adını adını;
«Buyur Ablacım» derken,
Bir yan hakışı,
Nice enesi kalının
Yüreke yağın eritirken,
O'nun için, para taşımak,
Düpedüz hamallık oluyordu.

Fikret YILMAZ

— Çok kıskanç olduğu muhakkak ama, kendisinden başka kimsede merdiven yok zannediyor!

Sizin için

AKILLI KÖYLÜLER

B... köyünün manzarası çok güzel, yalnız yan tarafta bulunan hüyük (Tepe) pek hoş değil.

Köylüler düşünür, taşınırlar, hüyükü ortadan kaldırmaya karar verirler. Ama nasıl?... Bu düşünce içinde kıvranırlarken köye bir derviş gelir. Durumu dervişe açarlar. Derviş:

— Ben bu hüyükü alır başka yere götürürüm, der.

Köylüler hep bir ağızdan:

— Sen bu işi yap, biz sana istediğini veririz. diye âdeta yalvarırlar.

— Gayet kolay, der derviş. Bakın, beni kırk gün besleyeceksiniz, sonra uzun bir halatla hüyükün etrafından bağlayacaksınız, benim sırtıma yükleyeceksiniz. Ben de alıp götüreceğim.

Köylüler «Peki» deyip derviş beslemeye başlarlar. Neyse kırkıncı gün gelip çatar. Bütün işler tamamlanır. Derviş, sırtını hüyüğe verir:

— Haydi kaldırın! der.

Köylüler hep birden hüyüğe yüklenirler. Yüklenirler ama, nerdeee?... Hüyük bir türlü kalkmaz. Bunun üzerine derviş, köylülere dönerek:

— Kaldıramadınız ki götüreyim, der.

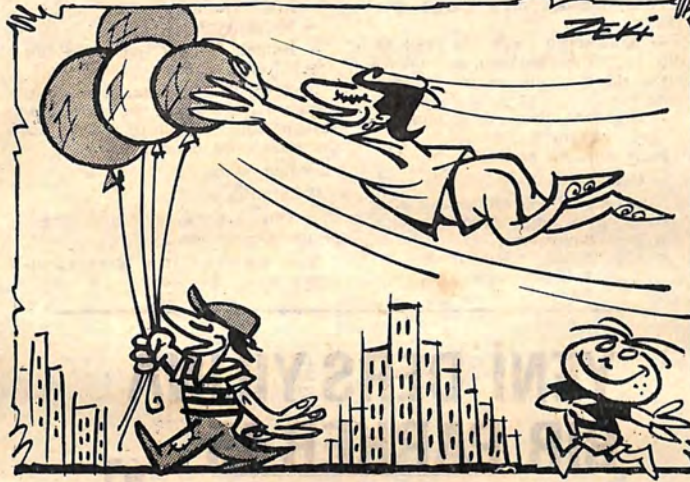
Köylüler de:

— Vay anasını be... Kaldırabilseydik, adam hüyükü basbayağı götürcekti, derler. Osman DENİZ Subay Lojmanları, Yılmaz Apt. Kat: 3, Daire: 5

TATVAN



— Saatin çalıyor mu?
— Bugün pazar... Tatilde!..



Kaleci, oğluna balon alıyor!

CANLI RESİM

★

yor. Zilin çalmasına beş dakika kala tekrar dolaştığımda aynı öğrencinin yine bu çerçeve çizgisinden başka bir şey yapmadığını gördüm. Çocuğa:

— Yavrum niçin resim yapmadın? Bak, herkes bir şeyler yapmış da bitirdi bile, dedim.

Çocuk sâkin:
— Ben de yaptım efendim, dedi.

Sinirlendiğimi belli etmeden:

— Peki yavrum, senin yaptığın resim nerede, çıkar bakayım, dedim.

— İşte efendim, diye aynı çizgileri gösterdi.

— O sayfada dört çizgi den başka bir şey yok ki, dedim.

— Öğretmenim kar çok yağmış da her taraf bembeyaz olmuş... demez mi...

Hasan Hüseyin DÖNMEZ
Dörtteylül İlkokulu Md.
KULA

BALIK AVI

Akıl hastalarından biri, bulduğu bir dal parçasına makara ipliğini bağlayıp, yağmurdan sonra hastahane bahçesinde biriken suya sallamış ve beklemeye başlamış. Gelen geçen kader arkadaşlarının, «Ne yapıyorsun?» şeklindeki sorularını «Gözünüz gör mü, balık tutuyorum» şeklinde cevaplandırmış.

Nihayet müdavi hekimlerden biri kendisini görmüş, gülümseyerek yanına yaklaşmış:

— Rastgele, nasıl bahlık vuruyor mu? Kaç tane tuttu?... diye sorunca, hasta başını sallayıp:

— Bugün işler kesat, sen dokuzuncusun doktor! cevabını vermiş.

M. Işık ÇEVİK
Gemi Makineleri İşletme Mühendisi. P.K. 130 — SAMSUN
ULAN TAVUKÇU

Papağanın biri komşu tavuğa aşık olur ve gece gündüz tavuğu sıkıştırmaya başlar. Bu taarruzlar tavuğun sahibinin gözünden kaçmaz. Şikâyet makamında, durumu papağanın sahibine bildirir. Papağanın sahibi bu vaziyete çok kızar, eve gelir gelmez papağanın başındaki bütün tüyleri tek tek yolarak, papağanı dazlak bırakır.

Aradan bir müddet geçer. Bir gün sahibi papağana:

— Bu akşam eve misafirler gelecek. Kapının giriş yerinde duracaksın, kadınlara ve erkeklerle ayrı ayrı yer göstereceksin, diye talimat verir.

Nihayet akşam olur, misafirler gelmeye başlarlar. Papağan, kadın ve erkekleri saçlarından tanıyarak:

— Baylar bu tarafa, bayanlar bu tarafa!.. diye teşrifata başlar.

Bir müddet sonra içeriye dazlak kafalı bir adam girer. Papağan bunun hangi cinse ait olduğunu bir türlü çıkaramaz ve onun da kendisi gibi tavuk davasında saçlarının yolunduğunu sanarak:

— Ulan tavuk aşığı, sen yanıma gel!.. diye bağırır.

Beyazıt PIŞKIN
Ulu Cami Cad. 78/B — İSKENDERUN
PENALTI!

O gün bir kaç maç üstüste idare eden hakem, maçları bitince evine doğru yola koyulur. Yorgunluktan bitkin bir şekilde yürüyen hakem, giden bir otobüsün önünden karşı kaldırıma geçmek ister. Fakat otobüs şoförü, hakemni ezme için fren yapar ve durumu protesto etmek için korna çalar. Bu sırada dalgin ve bitkin bir şekilde yoluna devam eden hakem bir yeri işaret ederek: «Penaltı!» der

Bülent UZUN
Reşadiye Mah. 2. Mandra Cad. 3. Aralık No. 13 — ÇORLU

TARİH DERSİNDE

Öğretmen Okulu öğrencisi idik. Ârif isminde tok sesli bir sınıf arkadaşım vardı. Sesi çirkin olduğu için biz ona Neron derdik.

Tarih öğretmenimiz her zaman tahtaya ikimizli beraber kaldırırdı. Fısıltıya çok kulak asar, duyduğunu hemen öğretmene söylerdi.

«Haçlı seferleri hakkında bildiklerini anlat?» dedi öğretmen.

«Galip geldiler efendim.»

«Ne oldu, ne oldu?...»

«Mağlup oldular.»

«Ne dedin, ne dedin?»

dedi öğretmen.

Ârif şaşırması, benden medet bekliyordu. Kulağına fısıldadım. Ârif tok sesi ile çok emin olarak başladı:

«Berabere kaldılar!»

Rıfki ACAR

Öğretmen

ARAC

ARABANIN ÖN TARAFI

Konak — Güzelyalı arasında çalışan trolleybüslerden birine binmiştim. Konaka yaklaşıırken trolleybüs kalabalıktı. Fakat yolcular biletinin bütün ihtisatlarına rağmen sanki sözleşmişcesine arka tarafta toplanıyor, ileri gitmiyorlardı. Ricalarının bir fayda vermediğini gören biletsiz dayanmadı ve:

— Beyler lütfen ön tarafa ilerleyelim, vallahi billâhi bu arabanın ön tarafı da Konaka gider, dedi.

Ahmet ÖZAL
Kemiklilere İlkokulu Öğ.
Saruhanlı/MANİSA



Yazılı

Bir kaç kişi:

- Yörü nene, dediler.
- Nereye lan?
- Tamam bulduk evini, yörü...
- Eletirik direği var mı dibinde?
- Tamam, var nene...

İşi güçlü olmayan iki kişi, ninenin bir tarafına geçerek yola koyuldular. Nine, bir taraftan çöreği çiğniyor, bir taraftan da:

— O başgan mı nedir, ağzıma geleni söyledim ona, diyordu.

Ötekiler, olayın ne olduğunu anlamadıkları halde:

- Oh nene oh, eyi etmişin, diyorlardı.
- Lan dedim, gözü kör olasıca dedim, garının mı doyacak benim sarı gızı yiyeceğin dedim.
- Kim nene sarı gız, torunun mu?

— Yoo, tavuk... Başgan göndermiş çarşı ağasını, göndersin Rabiye, yiyeceğim o tavuğu demiş... Ah ah, Mamid'im sağ olacaktı, Mamid'im... Siz bilmezsiniz onu.

- Bilmek nene, torunun mu?
- Erim erim... Külhancıydı, goca goca kütükleri duttuğuyun deherdi külhanın içine... Ortadan yar sanız, sizin gibi iki dene çıkardı.
- Oldu mu?
- Cennete getti...

Nineyi karakola getirdiler... Onbeş dakikalık yolu, tam bir saatte almışlardı. Nine hâlâ da:

- Yavaşlan, diyordu.
- Tamam nene geldik...
- Nere bura?
- Bak gir içeri, burdakiler senin evini hemen bulurlar.
- Muhdar mı bunlar?
- Yoo... Gir içeri gir.

Bir polis merdivende sordu:

- Ne o, n'olmuş bu ihtiyara?
- Evini kaybetmiş de...

Polis:

- Nene, dedi, nerde senin evin?
- Eletirik direğinin yanında...

— Tamaaam, cinayet suçlusunu bulmaktan zor... Gel bakalım içeri gel...

Polis, öteki iki kişiye dönerek, kızgın:

- Hadi hadi gidin, bız bakarız çaresine, dedi.
- Sonra, nineye bir kanape gösterdi:
- Otur nene!

Nine oturdu. Oturur oturmaz:

— Accık su, dedi, çörek boğazım da galdı.

Polis, nineye su getirdi. Nine suyu içtikten sonra:

- Nere ki bura? dedi.
- Karakol...
- Sen polis misin?
- Evet...
- Pekli, benim Ârif onbaşıyı döven sen miydin?
- Kim o Ârif onbaşı?
- Benim oğlum...
- Anladık, kim o?

— Tanıman mı, onbaşıydı asgerlikde. Golunda terfiyeler vardı.

Polis kendi kendine söylendi:

- Sarı çizmeli Memet ağa...
- Atıldı Rabia nine:

— Yoo, dedi Memet ağa deel, Ma mut ağa, derlerdi ona.

— Kim o Mahmut ağa?

Nine güldü:

- Öhööö, sen heç bi şey bilmiyon oğlum, Mamud ağa benim gocaamı, ırmak hamamının külhancısı.
- Orda mı şimdi?
- Yoo, otuz sene evvel Allah rahmet eylesin öldü...

Polis, canı sıkın başını salladı. Kendi kendine:

— Tıkacaksn bu neneyi getirenleri içeriye ki, akılları başlarına gelecekti...

Nineye döndü:

- Gel nene, gel!
- Nereye?
- Komserin yanına.
- Kim o gomser dedikleri?
- Bizim başımız...
- O mu dövdü benim Ârif'i?
- Ne biliyim be nene, yitirdi

ŞEKERİ ORTA



MUZAFFER İZGÜ

Polis, nineden önce içeriye girerek:

- Komiserim, dedi, bir yaşlı kadın getirdiler, kaybolmuş... Galiba biraz da bunamış, yerini yurdunu bilmiyor.
- Başımıza dert, dedi komiser. Al gel bakalım içeriye.

Polis dışarıya seslendi:

- Gel nene!
- Nine, dürbünü kullanarak girdi içeriye, yuvarladığı avucunun için.

den baktı komisere:

- Sen binbaşı mısın? dedi.
- Yoo, ben komserim.

- Ârif'i sen mi dövdün?
- Ne zaman?
- Bilmem ki, on sene evvel mi desem, oniki sene evvel mi desem?..
- Nene, dedi komiser, sen şimdi dayığı mayacağı boşver de, nerde otursun, kimsin, nesin onu söyle, biz de senin evini bulalım.
- Ben Mamid'in avradıyım...

Polis atıldı:

- Otuz sene evvel ölmüş komiserim kocası... dedi.
- Nine, dürbün ayarını biraz düzelttikten sonra komisere:

YENİ DERS YILINA BİR PARKER 45 İLE GİRİNİZ!

Temiz ve rahat bir yazıyı temin eden Parker 45 dolma kalem, okul ve evdeki yazı işlerinizde yorulmaz ve sadık bir dostunuz olacaktır. Özellikleri : kolaylıkla değişen vidalı uç takımı, arzuya göre kartuşlu veya pompalı kullanma imkanı, cazip renkler, bol ve ucuz yedek parça, son derece sağlam ve zarif.



PARKER 45

Parker 45 "Okul" çelik uçlu, 2 kartuşla TL. 52.-
Parker 45 "Arrow" altın uçlu, 2 kartuşla TL. 75.-

(İlançılık : 3768 — 135)



* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdutop, Sekreter: Selami M. Yurdutop, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75. altı aylığı 37.50 lirası. Yabancı memleketlere yıllık 150, altı aylığı 75 lirası. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.

— Senin terfiyelerin yok mu ne? dedi.

- Ne terfiyesi?
- Benim Ârif'im vardı... Ohoo, siz onu asgerden gelince görecekdiniz. Evde resmi var. Onbaşıydı o asgerde onbaşı. Yüzbaşı bilene selama dururmuş ona.

Komiser:

- İyi nene, iyi, dedi, Allah daha âlâ etsin.
- Senin de göynüne göre versin oğlum.

— Sen şimdi bize mahallenin, evinin numarasını söyle de, seni bırakıp gelelim.

- Yanında eletirik direği vardı.
- Amma nene, sadece elektrik direğiyle bulunmaz ki ev, herkesin evinin önünde var.

— Yook, bizim şu yanımızda arabacı Durmuş oturur, onların evinin önünde eletirik direği yok. Durmuş asgerlikte onbaşı deelmış, direği gonyanlar, bakmışlar görmüşler ki benim oğlan asgerlikde onbaşı, bizim evin önüne dikdiler.

- Ne iş yapar oğlum?
- Gavede çalışır... Ayakçı ayakçı, ona çay götürür, buna gavede götürür... Rahmetliye çekmedi... Rahmetli, bi yüklenirdi goca goca kütükleri, tuttuğuyun külhanın içine atardı... Bi kere işi bırakmıştı da...

Nine boyuna anlatıyordu, ama onun ne komiser, ne de polis dinliyorlardı. Neler anlatmadı ki, oğlu as kere giderken babasının kaç tane mum aldığını, oğlunun bavulunu istasyona dek sırtlayışını, evlenişini, Dilber'in dünyaya gelişini... Hepsini, ama hepsini anlattı. Sonunda da fırsır fırsır ağlamaya başladı.

Komiser:

- Niye çıktın evden? diye sorunca, nine bu kez gözyaşlarını silerek, başladı eve çarşı ağasının gelmesinden, ta en son yolda kendine çörek aldıklarına dek, hepsini bir bir anlatmaya. En son, yarım simdi cebinden çıkardığında, komiser birtakım dosyalarla uğraşıyordu, polis ise, pantolonundaki lekeyi komiserinin beyaz benziniyle çıkarmaya çalışıyordu.

Komiser, polise:

- Ne yapacağız? dedi.
- Vallahi bilmem ki komiserim, acaba ırmak hamamından arasak?
- Otuz sene olmuş, kim bilir ki?

Komiser:

- Nene, dedi.
- Söyle evlâdım.
- Ne yapacağız şimdi?
- Beni sokağının başına götürtün, ben bulurum evimi.
- Bilsen nene sokağını, söylemiyorsun ki...
- Sokağın başında bicici İbiş durur.

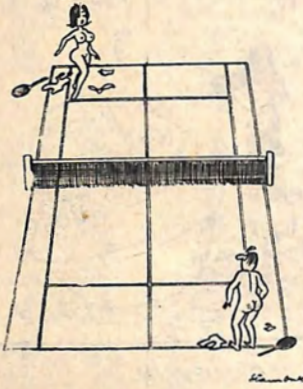
Polis yine:

- Sarı çizmeli Memet ağa, deyin ce, nine:
- Eee oğlum, vallaha sen lâf anıyamıyon, dedi. Memet ağa deel, Mamid ağa Mamid, ırmak hamamının külhancısı...
- Tamam nene tamam.
- Tamam amma, ikide bir de Memet ağa deyip duruyon.
- Ben ona demedim...
- Ötekisinin adı da İbiş...
- Ona da tamam nene...

Komiser:

- Bekleyelim, belki sahibi arama ya çıkar, dedi.
- Olur komiserim.
- Komiser, ninenin yanına yaklaşıp, bir sigara çıkardı:
- İçer misin nene? dedi.
- Gazoz mu?
- Yok, sigara.
- Her zaman içmem...
- Sen şimdi söyle bağdaş kur o tur o sıramın üzerinde, bekleyelim bakalım, belki oğlun gelinin seni ararlar.
- Bekçiye seslendi komiser:
- Hadi neneye bir çay söyle!

(Devamı var)



— Hazır mısın?..

Tedbir

Çiftlikten aldığı bir sepet dolu yumurtanın boş çıktığını öğren kadın sicağı sicağına gelip yere dönerek, karşılaştığı durumu anlattı.

— Bir dakika bekleyin, dedi çiftçi. Şimdi meseleyi anlatırım. Yüzlerce tavuğun barındığı ge-
miş kümese girdi ve horozu ile konuşan bir tavuğun incecik se-
ğini işitti:

— Yoo, hiç ısrar etme nono-
n, diyordu tavuk. Şimdi ol-
muyor. Doğum kontrol hapı yutma-
dan imkânı yok o işi yapamam
nimle!



Yazısız



Nasıl geçer?

Kaldırım kenarında bütülen bacaksız suçüstü yakalayan ka-
dın:

— Daha bu yaşta böyle haltlar karıştırmaya utanmıyor mu-
sun? diye bağırdı.

İstifini bozmadan:

— Rica ederim kendinize gelin madam, diye cevap verdi ço-
cuk. Başka ne yapabilirim ki?..

— Diğer çocuklar gibi bu saatte okulunda olabilirsin.

— Evet ama, yedi yaşından önce okula almıyorlar. Ben ise
henüz üç yaşındayım.

— Peki, burada işin ne, ne yapıyorsun?

Sönen sigarasını yakan çocuk, bacaklarının arasına gizlediği
şarap şişesini çıkarırken cevap verdi:

— Şu körolası dört yılı geçirmeye bakıyorum!

Şifre misin mübarek?

Tip kongresinde bulunmak için
dünyanın dört bir tarafından ge-
len doktorların kimliklerini ince-
lemek isteyen siyasi polis, dele-
gelere ayrılan büyük otelin kayıt
defterini açıp da, konukların
kendi el yazılarıyla karşılaşınca
hemen telefona sarılıp şefini iste-
di ve:

— Çok önemli belgeler ele ge-
çirdim, fakat okuyabilmek için
lütfen bir cezaca gönderin, dedi.

Uygun ceza

Yargıç, samığa sordu:
— Sarhoş bir durumda araba
kullandığınız doğru mu?

— Değil efendim, diye kendini
savundu sanık. İçkiyi aldım ama,
sarhoş değildim.

— Pekâlâ, cezanızı da, savun-
manıza uygun verelim öyleyse:
Onbeş gün yatacaksınız ama, e.
vinizde değil!

Çeken kim, bunalan kim?

Annesinin bitmek bilmeyen
dıldırından bunalan oğlan, hızla
babasının yanına gelerek söylen-
meye başladı:

— Ben bir tabanca istiyorum.
Bir tabanca bulun bana!

— Sus! diyerek oğlunu tersle-
di adam. Dur bakalım; bu evde
aile reis kim onu söyle önce.
Sen misin, ben miyim?

Oğlan içini çekti:

— Sensin ama, ah bir taban-
cam olsa!...

Vaktiyle...

Orta yaşlı bir kadını, tanık o-
larak mahkemeye çağırılmışlardı.
Yargıç sordu:

— Evli misiniz?

— Vaktiyle evliydim efendim.

— Bu bayı tanıyor musunuz?

— Vaktiyle tanıyordum efen-
dim.

— Aralarındaki meseleyi bili-
yor muydunuz?

— Vaktiyle duymuştum.

— Aynı semtte mi oturuyorsu-
nuz?

— Vaktiyle...

— Peki, kaç yaşındasınız?

— Yirmialtı, efendim.

Rahat kırkında gösteren kadı-
na hatırlattı yargıç:

— Hâlâ mı?...

— Vaktiyle... demek istedim.

İmdat!

Gece yarısı çalan telefonu açan
polis, bir genç kızın imdat iste-
yen sesiyle karşılaştı.

— N'olur hemen geliniz, di-
yordu kız. Yatak odama iki a-
dam girdi, birini derhal dışarı
çıkartınız!

Son arzu

İhtap, idam mahkûmuna sor-
du:

— Son arzunuz nedir?

Diğeri özlemle içini çekti:

— Büyük bir dünya gezisi yap-
mak ve şu yıkılası cezaevine bir
daha hiç adım atmamak!



Yazılı

Beklettim mi cicim?

Genç kız, sevgilisinin derbe-
derliğinden yakınıyordu:

— Gaston'u seviyorum ama, bi-
raz derbeder buluyorum, dedi.
Ne zaman birbirimize randevu
versek, gittiğimde ne göreyim; c-
linde bir demet solmuş çiçek, su-
ratında bir karış sakal, uykusuz
gözleri çukuruna kaçmış, beli iki
büküm buluşma yerinde durmu-
yor mu! Şu oğlanı çakı gibi gör-
mek için ne yapsam acaba?

Arkadaşı güldü:

— Bir kerecik de randevuna
vaktinde gidiver şekerim!



— Pekâlâ, gümrüğe tâbi bir
seyiniz yokmuş!..

Geç kaldın moruk!

Oğlunu karşısına alan baba:

— Hayatta en kötü şey, yalan söyleme
alışkanlığıdır, dedi. Diyelim sigara içiyorsun.
Gizli içip, bana yalan söyleyeceğine doğruyu
söylesen, en iyisinden bir de sigara ahr, ken-
di elimle veririm sana.

— Sigaranı kendine sakla, diye cevap ver-
di çocuk. Sigarayı bırakalı altı ay oldu. Üs-
telik bir daha içmeyeceğime tövbe ettim. Er-
keklik gücünü azaltıyormuş da...

Açık ama...

— Yaptığım konuşmanın herkesten çok
sizi ilgilendirmesi, beni hem şaşırttı, hem se-
vindirdi.

— Herkesten çok ilgilendiğimi nereden
anladınız?

— Konuşma boyunca ağzınızın açık kal-
masından...

— Ha, evet... Esniyordum da!...



Yazısız

Farklı kumar

Haftanın yarışlarından yine eli boş dönü-
yordu.

— Anlayamadığım bir şey var, dedi arka-
daşı. Pokerde kaybetmeyi bilmiyorsun, at ya-
rışlarında kazanmayı... Neden acaba?

Dertli dertli iç çekti beriki:

— Nedeni var mı birader? Oyun kâğıtla-
rının kumandası benim elimdedir; yarış atla-
rının kumandası jokeylerinin elinde!...

Neden?

Sabahın ilk ışıkları odaya dolarken, kolla-
rının arasındakı sıcak kadın vücudunun bir
yılan kıvraklığıyla kayıp kurtulduğunu gören
genç erkek sordu:

— Sevgilim, neden kalktın?

Kadın cevap verdi:

— Dinlenmek için şekerim. Çok yorgu-
num da...



-OH, OH, OH, BÜYÜMÜŞSÜNÜZ...
GEÇEN YIL ONLARI GÖRE-
MİYORDUM!...

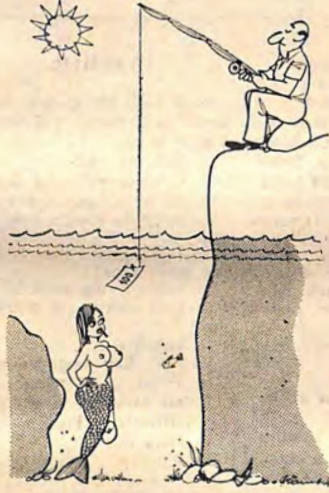
Dünya Karikatürleri



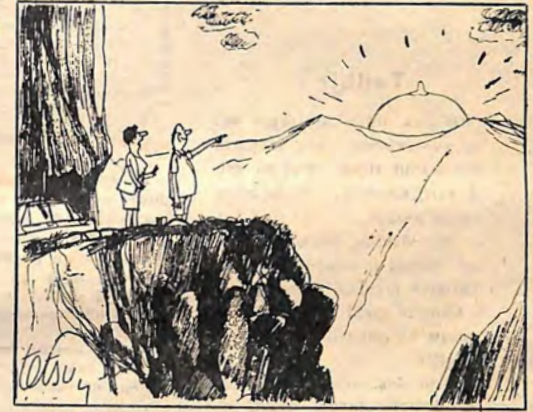
- GENE Mİ KONSERVE?!...



YAZISIZ...



YAZISIZ...



-AAA, SEN DE HEP BAŞKALARIN-
DAN /DEĞİŞİK GÖRÜRSÜN!...



-BUGÜN ZİYAFET VAR...ATLI HAM-
BURGER YAPIYORUM!...



-BEN ONUN GİBİ DEĞİLİMDİR DELİKANLI...
BENİ BİR OKŞAYANI, BİN SEVERİM!...



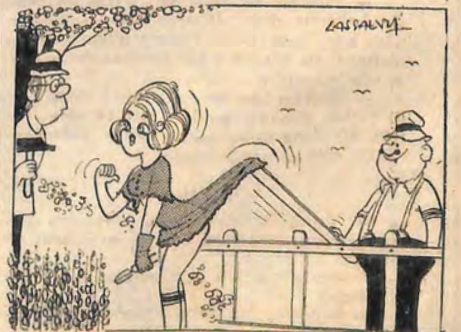
YAZISIZ...



-SEVGİLİM...



-BAK AKKA-
MA BİR SEY
TAKILDI!...



-KURTAR BENİ ŞUNDAN!...



Bir İngiliz deylmi vardır

“UCUZ MAL ALACAK KADAR ZENGİN DEĞİLİM”

**Ucuz mal almak
yerine kaliteli
mal almak daha
yararlı, bu bir
gerçek*

**Örneğin her sene
bir pardesü almak
yerine
kaliteli bir*

ÖZBAĞ

PARDESÜSÜ

*alıp asgari 3 sene
reokle giymek elbetteki
daha iyi*

ÖZBAĞ

PARDESÜLERİ

**Türkiye’de yapılan
en kaliteli erkek
pardesüleri*



ÖZBAĞ

PARDESÜLERİ

Bütün Türkiyede kalite konfeksiyon satan mağazalarda



TOPTAN SATIŞ MERKEZİ: YENİ POSTAHANE CAD. NO: 50 İSTANBUL TEL: 22 58 26



AKBABA-LOTO **10**

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
13 sayı sürecek AKBABA LOTO Yarışmasının onuncusunu bu sayımızda sunuyoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız. İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesin, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

NOT : AKBABA LOTO yarışması sonunda 5000 liraya kadar kazanacak okurlarımızın adları hem AKBABA'da yayımlanacak hem de ayrıca kendilerine duyurulacaktır.

